

## BİRİNCİ BÖLÜM

Şoför Leonora'ya gülümsedi. Arabaya bindiğinden beri Leonora genç sürücü hakkında pek çok şey öğrenmiş idi. Adı Luis idi. Çocukluk yıllarının çılgınlığı annesini hep tedirgin etmişti. Güneş ışınlarının ısıttığı Teksas sokaklarında yol alıyorlardı ve Luis sürekli ona gülümsüyordu.

Leonara bu yolculuğu onsuz yapsaydı çok sıkılırdı. Londra'dan Perdida'ya gelmek , uçsuz bucaksız çorak arazilere tek başına dayanmak gerçekten de çok zordu.

Luis genç kadının bavulunu bagajdan çıkardı ve onu yere koyarken ıssız yola bir göz atarak:

-Henüz kimse yok, dedi.Ama geç kalmazlar.

-Bundan eminim dedi Leonora elini öne uzatırken. Bugün geleceğimi biliyorlar.Her şey için teşekkürler, Luis.

Luis direksiyona geçerken son kez gülümsedi. Sonra araba tozlu yolda gözden kayboldu.

Leonora Carlton çevresine göz gezdirdi.Perdida, nereden çıktığı belli olmayan binalarla donatılmış, karmaşık bir kasabaydı. Bugün göreve başlayacağı çiftliğe en yakın kasaba burasıydı.Bir an İngiliz köylerinin sıcak havasını anımsadı. Ama düşüncelerini kafasından uzaklaştırdı, kilometrelerce ötedeki bir ülkede yeşeren anılar artık önemini yitirmeliydi.

Şimdi kendinin toparlaması gerekiyordu.Yüzünü güneşten koruyan hasır şapkasını düzelterek beklemeye koyuldu. Patronu geldiğinde suratı asık olmamalıydı.

Ama Bayan Lossman gelmek bilmiyordu.Oysa Leonora gönderdiği telgrafta geliş gününü ve saatini açıkça belirtmişti:Sekiz Temmuz, saat iki. Çiftliğe telefon etmeyi düşündü.

Çevresine göz atarken umutsuzluğa kapıldı.Görünürde tekbir telefon kulübesi olmadığı gibi, kasabaya da tam bir sessizlik hakimdi.Önünde beklediği süpermarketin civarındaki büyük ağaç tek yaşam belirtisiydi. Tam karşıda panjurları kapalı tahta bir ev vardı.Kilise, dükkan ve bir garaj: Hepside ölümü anlatan bir sessizlik içindeydiler.

Leonora'nın direnci tükenmek üzereydi.Bavulunu gölge bir yere taşıdı ve beklemeye başladı. Sıcak dayanılacak gibi değildi.Yola çıktığında Londra'da yağmur yağıyordu.İngiltere'nin nemli yağmurları...

Annesinin ölümünden sonra o bomboş evde anılarla yaşaması güç olmuştu. Jean-Pierre de olmasa ne yapardı? Gazetedeki ilanda, Amerika'da Leaping T çiftliğine bir aşçı arandığını öğrenen Jean-Pierre olmuştu. Genç adam Paris'ten yol çıkıp, Leonora'ya haber vermişti.

Sevgili Jean-Pierre! Nihayet gelecek yaz ömür boyu birlikte olmak için hayatlarını birleştireceklerdi.

Güneş şimdi daha da yakıcıydı.Leonora bavulunu kenara çekti.Elbisesi vücuduna yapışyordu.Uzun, sarı saçları ensesinden aşağı, omuzlarına dökülüyor ve bir nem tüm bedeninin sarıyordu.

Uzaktan bir motor sesi duyunca ayağa kalktı. Dükkanın önünde son hızla geçen araba, tozu dumana katarak gözden kayboldu.Genç kadın yorgun bedeninin valizinin üstüne bıraktı. Cesaretini yitirmişti.Üstelik başı da dönüyordu. Midesi bulanır gibi oldu. Duvara yaslanarak gözlerinin kapadı, kalbini sıkıştıran sıcaklığı unutmaya çalıştı. Ama boşuna...

Zaman kavramını yitirmek üzereyken, aniden susan bir motor horultusu onu düşüncelerinden sıyırdı.Gözlerini açtı. Uzun,beyaz bir araba süpermarketin önünde durmuştu. Leonora kapının kapandığını ardından yaklaşan ayak sesleri duydu.Leonora güçlükle doğrulmaya çalışarak duvara yaslandı ve titreyen sesiyle:

Özür dilerim, diye mırıldandı.Bana yardım... Yabancı gölge aniden durdu:

-Lütfen...

Leonora daha fazla konuşmadan bayıldı.Yere düşmek üzereyken iki güçlü kol bedenini kavradı. Kendine geldiğinde ilk hissettiği yüzünü yalayan serinlik oldu.Yoksa bir düş mü görüyordu? Hayır, beyaz arabanın içindeydi ve havalandırma da çalıştığından içeriye tatlı bir serinlik hakimdi.Az sonra deri koltuğun üzerine oturduğunu fark etti.

Dudaklarına uzatılan bardağı şöyle bir seçebildi.

-İçin, diye emir veriyordu bir ses.

Su! Leonora o an ne kadar susamış olduğunu hatırladı. Az sonra bir bardak geldiği gibi yabancıнын elinden uzaklaştı.

-Bir dakika.

Leonora yanındaki adama şaşkın gözlerle baktı.Otuz yaşlarında gösteriyordu. Güneşten bronzlaşmış yüzüne iri mavi gözleri ayrı bir hava veriyordu. Sarı saçları omuzlarına doğru uzanıyordu ve gömleğinin kolları yarıya kadar sıvanmıştı.Genç adamın atletik vücudu vardı. Leonora süzöldüğünü hissedince doğruldu.Gerçekten de süzölmeye müsait bir hali vardı. Oysa Carlton ailesinin üyeleri hiçbir zaman kendilerini teşhir etmeye meraklı olmamışlardı. Leonora atalarını hatırlayınca sesine ciddi bir ton vererek:

-Sanırım hayatımı kurdardınız, dedi.

-Dert etmeyin.

Yeniden bardağı uzattı.Leonora bir yudum su içti.

-Size teşekkür borçluyum.

-Elbette,elbette

Mavi gözler bir an aydınlanır gibi oldu.

-İyi bir oyundu. Az daha numaranıza kanıyordum. Ama birkaç dakika bir komedyen ustalığıyla toparlanıverdiniz.Bravo!

-Anlayamadım!

-Saf rolü yapmayın.Yeteneklisiniz.

-Nasıl!Hangi yetenekten söz ediyorsunuz?

-Süpermarketin önü adeta bir tiyatro sahnesi gibiydi.Bayıma numaranız da harikaydı doğrusu! Müthiş bir sanat!

Leonora bardaktaki suyu son damlasına kadar içti.Bir telefon kulübesi bulmak istiyorsa kendini toparlamalıydı.Bu öfkeli adamla tartışmaya hiç niyeti yoktu.

Kapıyı açıp dışarı çıkmak üzereyken güçlü bir el onu engelledi.

-Hayır güzelim Kelly bana süprüzden söz etmişti.Hala bekliyorum.

Leonora boş yere kurtulmaya çalıştı.

-Kelly kim? diye sordu zaman kazanmak için.

-Ah sizi işe alırken kendini gerçek kimliğiyle tanıtmamış olabilir, dedi genç adam soğuk bir sesle. Melek bakışlı, harika bir kumraldır.Onu tanıımıyormusunuz? Masum rolü yapmayın, lütfen. Geçtiğimiz akşam onu bir başkasının kollarında yakaladığımda dersimim aldım. İlginç değil mi? Duygusal hayatımın ayrıntılarını size anlatacak değilim. Beni cezp etmeniz için size ne kadar para verdi?

.

## İKİNCİ BÖLÜM

Leonora ne cevap vereceğini bilemedi.

-Ama... Şu Kelly, Sizin Perdida'dan geçeceğinizi nereden biliyordu?diye sorabildi.

-Her Pazar, gideceğim yerleri garaja bildiririm.Sanchez baba pazarları garajını sadece benim için açar. Leonora kendisini süzen soğuk bakışlar altında rahatsız olmuştu.  
-Fena değilsiniz, diye ekledi genç adam. Diğer yeteneklerinizi de öğrenmek isterim.Madem ki bunun için para aldınız...  
Leonora karşı koymak için ağzını açacak zaman bile bulamadı. Vahşi bir öpücük onu koltuğa çiviledi. Ama genç kadın bu öpücüğe cevap vermedi.Mermer bir heykelden farksızdı.Az sonra tanımadığı bu adama soğuk bir bakış fırlatarak:

-Bitti mi? Diye sordu.Şimdi beni iyi dinleyin:Sizin Kelly'nizi tanımıyorum.Adım Leonora

Carlton.Bugün Leaping T çiftliğinde göreve başlayacağım.Patronum Claire Lossman beni almak için buraya gelecekti.Onu bekliyorum anlaşıldı mı?  
Leonora bunları söyledikten sonra bir sıçrayışta arabadan indi.Uzaklaşmadan önce de dönerek :

-Hoşçakalın! Dedi.

Genç adam son derece sakın bir sesle:

-Sevgili Bayan Carlton, dedi.Claier Lossman sizi karşılamaya gelemeyecek.En azından bugün.Çünkü sizi bir ay sonra bekliyordu.  
Leonora yeniden bayılacağını sandı.Ama bu yabancı çoktan bavulunu kapmış, onu arka koltuğa yerleştirmeye çalışıyordu.Genç kadın öne atılarak:

-Bu arabayla bir metre bile yol gitmem! Dedi.Hele sizle hiç!

Bavulunu geri almak için çabaladı durdu, ama genç adam ona fırsat vermiyordu.

-Üstelik, dedi yabancı, Bayan Lossman sizin patronunuz değil.Adım Clark Taylor ve onun oğlu olurum. Çiftlik de bana aittir. Yani patronunuz benim.

Kapıyı hızla çarparak Leonora'yı hoyratça kollarına aldı.Öfkenden deliye dönen genç kadın kurtulmak için debelendi.Bir ay boyunca bu ıssız kasabada ne yapacaktı? Bayan Lossman' ın gönderdiği mektuplardaki adres yardımıyla, bir taksiye binerek çiftliğe gitmesi akıllıca olurdu, ama taksiyi nereden bulacaktı?

Önlerine uzanan yol ıssızdı. Leonora arabayı incelemeye koyuldu.Lüks bir Amerikan arabasıydı bu.

Perdida'dan ayrıldıklarından beri Clark Taylor hiç ağzını açmamış, genç kadından özür dilemeye bile gerek görmemişti.Leonora ise genç adamın ani öfkesine bir anlam veremediği için haliyle bir açıklama bekliyordu.

Göz ucuyla Clark Taylor'a baktı.İlk fırsatta kendisini bir yıl boyunca Leaping T çiftliğine bağlayacak kontratı yırtıp atmaya karar verdi.

Görüntü değişmişti. Dağın yamacında aşağı doğru süzülen nehir, Leonora'nın dikkatini çekti. Yol kenarında ise hayvan sürüleri otliyordu.Görüntü İngiliz köylerinin sıcak havasını anımsatmaktan uzaktı, ama Leonora bu doğal güzellikten yine de etkilendi.

Teksaslı bir çiftlik sahibi neden bir Paris gazetesine ilan vermişti? Leonora Teksaslılar'ın Fransız mutfağıyla ilgilenmediklerini sanırdı. Leonora'nın asıl uğraş alanı Fransız mutfağıydı ve çiftliğe yazdığı mektuplarda da bunu sık sık belirtmişti.

Bütün bu sorular daha Londra'dayken kafasını kurcalamıştı.Jean-Pierre gülerek onu anti-Amerikan olmakla suçlamış ve sonunda teklifi kabul etmesi için Leonora'yı ikna etmeyi başarmıştı.Genç kadın şimdi o ilana cevap verdiğine pişmandı.

Araba yavaşladı. Clark Taylor genç kadını genesinden tutarak:

-Bakın, dedi. Kardeşim, Tim.

Yolun kenarında duran adamın ayakları dibinde bir yer vardı. Az uzakta arkasında bulunan at ise yere düşmüştü ve doğrulmak için çaba sarfederken acı çığlıklar atıyordu. Leonora atın yaralı olduğunu fark etmekte gecikmedi.

Clark Taylor arabayı durdurunca Tim yanlarına geldi. Onsekiz yaşında ya var ya yoktu. Alnı ter içindeydi. Tozla kaplı yüzünde ise bir çift mavi göz parlıyordu.

Clark arabadan fırlayarak kardeşini soru yağmuruna tutmaya başladı.

-Burada ne işin var? Rider'a ne oldu?

Delikanlının yüzü bembeyaz kesildi.

-Benim hatam değil, biliyorsun. Hayvanlardan pirinin peşindeydik. Rider 'in ayaklarından biri çukura girince...

Clark Taylor çoktan ata doğru koşmaya başlamıştı. Tim de onu izledi. Birkaç dakika boyunca atı inceledikten sonra Clark Taylor gerilmiş yüz hatlarıyla geri döndü. Leonora dehşet dolu gözlerle onun hareketlerini izledi. Teksaslı adama bagajdan tüfeği çıkarıyordu.

-Bunu yapmayacaksınız değil mi?

-Duygu ve düşüncelerini kendinize saklayın, küçük hanım.

Clark Taylor tüfeğin sürgüsünü kontrol ederken, genç kadın arabadan fırlayarak öne atıldı.

-Hayır! Onu kurtarmanın bir yolu olmalı!

Clark Taylor genç kadını dinlemedi. Sakin adımlarla öne çıktı ve gözlerini yaralı hayvana dikti. Leonora elleriyle yüzünü kapattı. Ne biçim bir ülkeydi burası? Doğaya şiddet ve ölüm hakim olmalıydı. Bir patlama, sessizliği bozduğunda Leonora bağırmamak için kendini zor tuttu.

İki kardeş geri dönüyorlardı. Tim hiç konuşmadan eyeri bagaja yerleştirdi ve kendini arka koltuğa bıraktı. Clark ta direksiyona geçti. Leonora onun titreyen dudaklarını görmekte gecikmedi. Bakışlarını öte yana çevirdi. Clark'ın acımasızlığı genç kadının midesini bulandırıyordu.

-Tim, dedi Clark. Seni Leonora Carlton 'la tanıştırayım.

Delikanlı başıyla belli belirsiz bir selam verdikten sonra bakışlarını pencereye çevirerek, dışarı seyre koyuldu.

Ondan sonra yol boyunca hiç konuşmadılar. İki kardeş bir sözleşme yapmış gibi az önceki olaydan hiç söz etmiyorlardı. Araba ufka doğru yol alırken Leonora çok hızlı gittiklerini fark etti. Uzakta devasa bir araç, Amerika Birleşik Devletleri'ni bir uçtan bir uca bağlayan yol yapımı için motorlarını çalıştırıyordu.

Leonora kalbi son hızla çarparak römorkun üzerlerine geldiğini gördü. Tırnaklarını deri koltuğa geçirerek, kendini kazaya hazırladı. Biraz sonra tonlarca ağırlıktaki bu aracın altında ezileceklerdi ve annesi gibi o da ansızın kendini ölümün pençeleri arasında bulacaktı. Başını omuzlarına gömdü, kazayı görmek istemiyordu. Clark'ın soğukkanlı sesini duyduğunda kulaklarına inanmadı.

-Tehlike yok.

Genç kadın kirpiklerini araladı. Römork arkada kalmıştı. Clark'ın mavi gözleri onu alayla süzüyordu. Leonora duygularını bir daha belli etmemeye karar verdi.

-Delice sürüyordunuz, diyebildi sadece.

Clark cevap vermedi. Az sonra araba tahta bir kapının önünde durdu. Leaping T Ranch. Leonora çevresine şaşkın gözlerle baktı.

Çiftlik, Bayan Lossman'ın da mektuplarında gururla belirttiği gibi bir asırdan fazladır ayaktaydı. Leonora o mektupları okurken kendini gülmekten alamamıştı.

Araba hafif bir yamacı tırmanarak yola saptı.Az sonra ana binanın önünde durdular.

-Geldiğinizi Clair `e haber vereyim, dedi Clark.

Tim arabadan inerek bagajdan eyerini aldı.Leonora onun acı çektiğini biliyor, fakat Tim'i teselli etmek için ne yapması gerektiğini bilmiyordu. O yaşta bir çocuk için bir atın ölümü trajik bir olaydı ve ağabeyi de bu trajediyi durdurmak için bir çaba göstermemiştir.

Giriş kapısı açıldı.Uzun saçları ensesinde bir topuz halinde toplanmış, elli yaşlarında bir kadın eşikte belirdi.Gri mavi gözlerinde hafif bir makyaj vardı.Kendinden emin bir yürüyüşle öne çıkan kadın:

-Adım Claire Lossman, dedi.

Duru, başını dimdik tutuşu büyük oğlunun havasını taşıyordu.

### ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

-Habersiz geldiğim için özür dilerim, dedi Leonora.Tarihlerde yanılmış olmalıyım.Umarım sizi rahatsız etmem. Claire Lossman elini öne uzatınca Leonora kadının parmaklarındaki mücevherlere bakamadan edemedi.

-İçeri girin, lütfen.

Clark iki kadını eşikte karşıladı.

-Bavulunuzu dairenize taşıttırırım, dedi Leonora'ya.

Genç kadın Claire Losman'ı izledi.En azında güler yüzle karşılaşacağını ummuştı.Ama ev sahibesi "Yolculuğunuz nasıl geçti?" gibi basit bir soruyu bile sormamıştı. Leonora yirmi iki yaşında, hayatını alt üst edecek bir hata yaptığını düşünmeye başladı.

İki kadın geniş salona girdiler.Yerler boydan boya bej bir halıyla kaplıydı.Deri kanepenin karşısında iki koltuk yerleştirilmişti.Beyaz duvarlarda altın çerçeveli tablolarla süslüydü.

Claire konuğuna kanepeyi gösterdi.Leonora oturarak beklemeye koyuldu.Claire Lossman onu baştan aşağı süzüyordu.

-Bir fincan çay istermisiniz? Dedi sonunda. Siz İngilizler çayı çok seversiniz, değil mi?

Sonra duvardaki düğmeye bastı . Çok geçmeden beyaz üniformalı, genç bir Meksikalı ev sahibinin emirlerini almak üzere salona girdi.

-Evimize üç hizmetkar bakar, dedi Claire Loosman Meksikalı genç dışarıya çıkınca. Yemek işlerine bugüne kadar civardaki Meksikalılar'dan biri bakıyordu.Ama Clark aniden Fransız mutfağına karşı bir hayranlık beslemeye başlayınca... Neyse, göreceğiz!itiraf etmeliyim ki, Fransız mutfağı ile ilgili olmanız beni şaşırttı.Ama dilimizden anlamanız bizim için bir avantaj tabii...

Salona yeniden sessizlik çöktüğünde Claire Losmman genç kadını bir kez daha süzmekten geri kalmadı.

-Ama bir ay önceden, üstelik de bir Pazar günü geldiniz! Oğlum sizi fark etmiş olduğu için şanslısınız. Aslında dikkat çekecek bir insansınız. Sarı saçlarınız, yeşil elbiseniz çok göz alıcı. Büyük olum aynı babası gibidir. Güzel kadınlara karşı her zaman ilgi duyar.

Claire Lossman bunları söyledikten sonra Leonora'nın elbisesine daha dikkatli bakarak:

-Çok beklediniz mi? diye sordu.

Çay servisi yapıldığında Leonora, Clar Taylor'un esrarengiz hareketlerini Bayan Lossman'a anlatıp anlatmamak

arasında tereddüt etti. Clark'ın onu Kelly adında biriyle suç ortağı sandığından söz etmeli miydi?Hayır. Leonora olanları kısaca anlatmakla yetindi.

-O halde Clark sizi doğruca buraya getirdi.

-Pek sayılmaz.

Leonora yolda atın başına gelenleri anlattı.

-Zavallı oğlum! Dedi Claire.

-Evet, dedi Leonora da buruk bir sesle.Bay Taylor kardeşine karşı da acımasız davrandı.

-Oh! Ben Tim'den söz etmiyordum. Zavallı Clark! O ata hayrandı.Hatta onu özellikle kendisi eğitmişti. Tim ağabeyi kadar cesur değildir.Ne de olsa babasına çekmiş. İkinci kocamın asabi bir kişiliği vardır.

Leonora hafifçe başını salladı.Küçük oğlunun ruhsal durumu, Claire Lossman'ın soğukkanlılığını hiç etkilemiyordu.

Bir saat sonra Leonora soğuk suyun altındaydı.Doğrusu bu kadar lüks bir daireye sahip olacağını tahmin etmemişti.

Salon açık renk bir lambiriyle kaplıydı.Yerlerde boydan boya yeşil bir halıyladöşenmişti. Köşede renkli bir televizyon vardı.Yatk odası ise tek kelimeyle muhteşemdi.Duvardaki resimler, tavanlıklı yatak... Küçük mutfak en öodern araçlarla donatılmıştı.Lüks banyoda dairenin konforunu tamamlıyordu.Claire yeni hizmetkarının şaşkın hayranlığı karşısında hafifçe gülümseyerek:

-Her şeyi ben hazırladım, demişti. Clark aşçımızın onurunu okşamak istiyordu.

Leonora duştan çıkınca kot pantolonunu giydi.Orta boyluydu.Yas tuttuğu haftalar boyunca yüzü eski anlamını yitirmiş, iri yeşil gözleri bile parlamaz olmuştu.

Derin bir iç çekerek ayaklarını yumuşak halıya gömdü. Bu dairede kraliçeler gibi yaşayabilirdi, ama hemen yarın Leaping T'de kalamayacağını söylemek istiyordu.Ama bu kararını nasıl açıklayacaktı?O sırada kapı çalındı.Leonora salonu geçerek kapıyı açtı. Eşikte Clark Taylor duruyordu.

-Nasıl? Yerleştini mi?

Leonora onunla konuşmak istemiyordu.Ama Clark Taylor'a bir ders vermesi gerektiğine de inanıyordu.Her şeyden önce iyi terbiye görmüş bir İngiliz kızı olduğunu göstermek için kenara çekilerek Clark'ın içeri girmesine izin verdi.

-İyi akşamlar.

Clark ceketini omzuna atark salona girdi.

Daha önce gelmek istedim, ama çok işim vardı. Rider'la ilgilenmem gerekti.

Sakin ses tonundan Clark'ın acı çekmediği anlaşılıyordu.Leonora onun soğukkanlılığına ister istemez hayranlık duydu.

-Rider'a ne kadar bağlı olduğunzu öğrendim.Özür dilerim.

Clark etrafa göz gezdirerek salonda dolaşıyordu.

-Dairenizi beğendiniz mi?

-Elbette.

Clark Taylor ne istiyordu? Leonora onun sözlerindeki anlamı sezemedi, ama ne cevap vereceğini biliyordu.Burada bir gün daha kalmaya niyetli değildi.Genç adama koltuklardan birini işaret ederek kendisi de bir sandalyeye oturdu ve kararlı bir yüz ifadesiyle Clark'a baktı.

-Bay Taylor, gitmek zorunda olduğumu bilmenizi isterim. Yarın Leaping T'den ayrılıp başka bir yerde iş bulmak için gerekli işlemleri yapmak niyetindeyim.

Clark ona alayla baktı.

-O öpücük için beni başıslamıyorsunuz, dedi.

Leonora kendisiyle alay edildiğinin farkındaydı.O ateşli öpücüğü anımsadı.Titreten sesiyle:

-Kesinlikle, dedi.

Clark'ın bakışları genç kadının çıplak ayaklarına kayınca Leonora giysilerinin düzensizliğini fark etti.

-Özür dilerim, dedi.

Hemen odasına koştu. Sandaletlerinin nereye koymuştu?Saçları dağınıktı.Pantolonunun kemerini de bir türlü bulamıyordu.

Yeniden salona döndüğünde:

-Her şey yolunda, değil mi? Diye sordu Clark.Kalıyorsunuz.

-Hayır!Kendini beğenmiş bir kovboyun bana saldırmamasın ı bekleyecek değilim.

Clark güldü.

-Saldırmak mı? Küçük hanım, bu tür sözlerden hiç hoşlanmam.Kaldı ki, asıl ben kadınların saldırısına karşı kendimi savunmalıyım, kasabanın bütün kadınları yatağıma girmek için can atıyorlar!

-Özel hayatınız beni ilgilendirmiyor!

-Nasıl isterseniz.

Bir köşede duran derisi eskimiş bavul Clark'ın dikkatini çekti.

-Bavulunuz odanıza götürüyüm.

-Hayır!

Leonora onu engellemek için öne atıldı.

-Bavulunuzda bu kadar değerli ne olabilir?Ne zaman ona dokunacak olsam üzerime atılıyorsunuz.

-Burada kalmayacağıma göre bavulu boşaltmama hiç gerek yok.

Clark bakışlarını genç kıza dikere:

-Şimdi beni iyi dinleyin, Leonora Calton, dedi. Genç kızları zorla öpmek gibi bir alışkanlığım yoktur. Karşımdaki kadım sizin kadar güzel olsa bile... Öyle sık sık sinirlenen biri de değilim. Bu iki prensibimi bir anda unuttuysam bunu nedeni Kelly'nin sözlerinin hala hatırımda olmasıdır.Şimdi beni başıslamanızı rica edeyorum.

Leonora hiç konuşmadan, bavulunu odaya taşıyan Clar'a baktı.Genç adam haklıydı.Bu işi almak için kilometrelerce yol geldikten sonra, daha işe başlamadan geri dönemezdi.

Clark yeniden salona geldiğinde ceketini giyerek:

-Her sabah, saat onbuçukta çalışma odamda bir kahve içerim, Byam Carlton, dedi.

Leonora biran Londra'daki boş evi ve Jean-Pierre'in seyrek ziyaretlerinin hatırladı.

Sonra gözlerini kaldırarak:

-Onbuçuk,dedi.Anlaşıldı.

Leonora mutfak penceresini panjurlarını açarak sabah güneşinin içeri girmesine izin verdi. Duvardaki cilalı tahtalar mutfığa sıcak bir hava veriyordu.OPrtada uzun bir masa vardı.Tam karşıda çengellerle asılı tenceler ayna gibi parlıyor ve Leonora kendini seyrediyordu. Tencerelerin yanında antika bir saat bulunuyordu.

Clark'la Tim sabah kahvaltılarını çiftlik işçileriyle birlikte yapıyorlardı.Bayan Lossman ise odasında sade bir kahve içiyordu.Leonora mutfakta yalnız olduğu için çevresine göz gezdirmeye karar verdi.

Buzdolabında bir düzine yumurtanın yanı sıraında içi boş bir süahi vardı.Leonora mutfak kapısının yanındaki, etlerin bulunduğu buzluğun kapısını açtı.Sadece tekbir çengelde yarısı önceden kesilmiş bir sığır eti vardı.

Genç kadın keskin gözlerle keşfini sürdürdü.Sekiz ısıtıcı aygıt, son derece modern üç fırın ve ünlü bir restoranda bulunması gereken bir yiğın modern aygıt daha!Ama yiyecek hiçbir şey yoktu!O halde kimse bu

aygıtları kullanmıyordu.Öyleyse neden bir aşçı tutmaya gerek görmüşlerdi?  
O sırada kapı açıldı ve içeri genç bir kız girdi.

#### DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

-Buenos dias.Adım Josita. Bayan Lossman'ın oda hizmetkarıyım.

Leonora da kendini tanıttı.

-Sizi bu kadar erken beklemiyorduk. Sinyora,ancak bir ay sonra geleceğinizi tahmin ediyordu.Neyse ki önlemlerini hep önceden alır.Odanızı çoktan hazırlamıştı.Dairenizi beğendiniz mi?

-Hem de çok.

Leonora genç kıza gülümsedi.

-Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber vermekten çekinmeyin.

Genç kız içten bir gülücükle mutfaktan ayrıldı.

Bir saat sonra alışveriş listesini hazırlamış, dışarı çıkmak üzereydi ki, kapı yüzü tozla kaplı birinin üzerine açıldı.

-Günaydın, Bayan Carlton.Bir fincan kahve içebilirmiyim?

-Günaydın Tim.

-Dün fazla konuşamadık, dedi Tim.

Leonora fincana kahve koyduktan sonra:

-İçinizi ısıtır, dedi.

Tim şekeri karıştırırken:

-Umarım, burası hoşunuza gider, dedi.

-Bundan eminim, diyerek Leonora yalan söyledi.

-Annem birinci sınıf aşçı olduğunuzu söylemişti.Paris'te iyi bir okuldan diploma almışsınız.Paris'te uzun zaman mı kaldınız?

-Birkaç sene.

Tim'in yüzü gülücükle aydınlandı.

-Fransız mutfağıyla ilgilenmek hiç aklıma gelmedi.Ama Clark'ın az çok bilgisi vardır. Bu zevki Vietnam'da tatmış olmalı.

Tim sanki bir sır vermiş gibi aniden duraladı.Leonora onun devam etmesini bekledi ama, Tim aynı konudan söz etmemekte ısrarlıydı.

Kahvenin yanına yiyecek bir şeyler istermisin?

-Hayır, teşekkürler.

Leonora sevindi.Zaten Tim'e verebileceği hiçbir yiyecek yoktu.

-Clark sabah kahvaltısının, günlük çalışma programını hazırlamak için en uygun zaman olduğunu söyler, diyerek Tim sözlerini sürdürdü. Ağabeyime göre, bu saatlerde insanın zihni daha açık olurmuş ve emirler daha iyi anlaşılarmış.Aslında beni kastettiğini biliyorum.Onun yanında nedense kendimi güçsüz hissediyorum.

-Doğru mu bu? Oysa aptal birine benzemiyorsun.

Tim yüzünü buruşturarak:

-Sorun o değil, dedi.Ağabeyimle pek anlaşamıyoruz. Onu hoşnut etmek için çabaladıkça, daha beter şeyler yapıyorum.Mesela, dünkü olay.Kiliseden döndüğümde sığırlardan birinin kaçmış olduğunu fark ettim.Biliyorum, Rider'ı dışarı çıkarmamalıydım ama, Rider ülkenin en iyi hayvanıdır.Ne aptallık! Görüyorsunuz ya, bayan Carlton...

-Bana Leonora diyebilirsiniz.

-Görüyorsunuz ya Leonora, keşke benim ayaklarım kırılısaydı da... Clark benim yüzümden atını öldürmek zorunda kaldı!

Tim oldukça üzölmüşe benziyordu.Yüz hatları gerilmiş,gözleri yaşarmıştı.Leonora kolunu onun omzunakoyarak:

-Senin bir suçun olmadığından eminim, dedi.

-Bence öyle değil.

Tim şapkasını gözlerinin önüne indirerek dışarı çıktı. Kapıyı hızla vurmıştu.

Onu yirmi beş gece Leonora fincanlardan birine sıcak kahve doldurdu.

Salonun öteki ucundaki çalışma odası, eskiden misafir odası olarak kullanılıyordu.Leonora kapıyı vurarak, içeri

girdi.  
Odanın içi klasörler, kitaplar ve dosyalarla doluydu.Clark başını kağıtlarından kaldırmadan:  
-Günaydın Josita, dede.

Leonora acele etmeye çalışarak, Clark gerçeğin farkına varmadan dışarı çıkmak istedi.

-Tam zamanında geldiniz.

Sandalyesini geri iten Clark başını kaldırdı.

-Bu da nesi?

-Josita'yı mı görmek isiyordunuz? Kendisini çağırayım.

Leonora kapıdan çıkmak üzereyken Clark onu durdurdu.

-Servis yapmak için işe alınmadınız, bayan Carlton.

-Ama ben... sanıyordum ki...

-Bu evde tepsileri taşımakla görevli başka insanlar var.Ama siz onlardan değilsiniz. Beni duydunuz mu?

Leonora hafifçe başını salladı.Clark'ın bu sert tepkisi onu şaşırtmıştı.Clark yeniden masanın başına geçtiğinde:

-Oturun, dedi Leonora' ya.Madem buradasınız, biraz konuşalım.

Leonora sandalyelerden birinin kenarına ilişti.Clark bir dosyadan çıkarttığı kağıtlara göz gezdirdikten sonra:

-Çalışma karneniz eksiksiz, dedi.Gördüğüm kadarıyla annem Noel tatili için size bir haftalık izin vermiş. Burada, Newyork'a gideceğiniz yazılı.O mevsimde Newyork'a gitmek nereden aklınıza geldi? Orası çok soğuk olur.

Leonora hoşnut bir sesle:

-Nişanlım beni görmek için Paris'ten gelecek, dedi.

Bu yeni haber Clark'ı ansızın donuklaştırdı.Leonora'nın sağ eline dikkatle baktı, ama yüzük göremedi.

-Bir yıl boyunca kilometrelerce uzak bir ülkede sizi yalnız bırakacağına göre nişanlınız rahat bir insan olmalı.

-Jean-Pierre kendisine ne kadar bağlı olduğumu bilir.

Clark bu konu üzerinde fazla durmadı.Ellerini ensesinin arkasında kenetleyerek Leonora'dan neler beklediğini anlatmaya koyuldu.

-Bay Taylor, diye söze başladı Leonora.Mutfakta yiyecek hiçbir şey yok.

-Doğrudur.Meksikalı aşçımız gittiğinden beri akşam yemeklerini dışarıda yiyoruz. İsteddiğiniz siparişleri vermekte serbestsiniz.

Perdida'nın tozlu süpermarketi Leonora'nın gözlerinde canlandı.

Ya bütçe?

-O yetkide size ait.Başka bir sorunuz var mı?

-Clark dosyayı kapatarak çekmeceye koydu.

-Sadece bir soru, efendim. Bütün aile birlikte mi yemek yersiniz?

-Pek sık değil. Annemle kardeşime sormanız gerekecek.Ah!Tarih konusundaki yanlışlığı çözdüm siz Avrupalılar önce günü, sonra ayı yazıyorsunuz.Oysa Amerikan sisteminde biz tersini yapıyoruz.

Clark başıyla işaret edince Leonora gitme zamanının geldiğini anladı.

Salona girdiğinde karmaşık bir ruh hali vardı.Ne aptallık! Bir daha ay adlarını harflerle yazmaya karar verdi.

Jean-Pierre'den söz etmekle akıllıca davranmıştı.

Aslında nişanlı oldukları pek söylenemezdi.Çok az bir süre nişanlı kalmışlardı. Leonora henüzParis'teki okuldayken Jean-Pierre geleceğe ait pek çok vaatte bulunuyordu.

Babası ölünce Leonora İlgiltere'ye geri dönmüştü.Jean-Pierre 'le vedalaşmasını hala hatırlıyordu.

-İstedğin zaman bana dönebilirsin.Seni bekleyeceğim.

Ama Jean-Pierre beklememişti.Birkaç ay sonra Leonora bir mektupmuş ve Jean-Pierre'in Parisli zengin bir sanayicisinin kızıyla evlendiğini öğrenmişti. Ama bu evlilik uzun sürmemiş, çok geçmeden Jena-Piere Leonora'ya geri dönmüştü.

Güneş mutfağı iyice ısıtıyordu.Leonora, Claire Lossman'ın odasına giderek kapıyı vyrdı.

-Günaydın madam.Odanız çok güzel!

-Evet.Tim buraya her girişinde bir şeyleri kıracağından korkar.Clark da korkudan buraya adımını bile atmaz.

Bayan Lossman'ın gülüşünde esrarengiz bir hava vardı.Sanki kurallarını sadece kendisinin bildiği bir düelloya

hazırlanır gibiydi.Leonora bu saçma fikrini hemen kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Hayal gücü ona bir oyun oynuyor olmalıydı. Leonora odayı incelemeye koyuldu.Onsekizinci yüzyıla ait Fransız porselenleri,antika vazolar...

Esas sorması gerekeni hatırlayınca:

Bu akşam evde mi yemek yiyeceksiniz? Dedi.

-Oh’ Hayır. Akşamları genellikle dostlarımla beraber olurum.Leapiğng T sanki terkedilmiş bir çiftlik!Çoğu kez birkaç gün buraya uğramadığım bile olur.

Claire Lossman saatine bakarak:

-Komite toplantısına gitmem için giyinmeme gerekiyor, dedi.

Leonora dışarı çıkmaya hazırlanırken Claire onu çağırdı.

-Şu tepsiyi lütfen mutfağa götürürmüsünüz?,Leonora mutfağa gidince rehberi açtı.Listedeki yiyecekleri ismarlayacağı bir market bulması gerekiyordu. Aradığı yeri Hawkrigde’de buldu. Hawkrigde çiftliğe yüz kırk kilometre uzaklıkta bir şehirdi!

-Yüz kırk kilometre mi?diye bağırdı Leonora şaşkınlıkla.Ama çok uzak!

-Hiç de değil amdam, dedi telefondaki ses.Siz İngiliz olmalısınız, aksanınızdan belli.Çiftlikten birini buraya gönderin.İstediklerinizi hemen getirecektir, göreceksiniz.

Leonora listeyi Tim’e verdi.Tim dışarı çıkarken Josita mutfağa girdi.

-Senyorita , kedi yavruladı.Yavrularını görmek istermisiniz?

Josita yavruları büyük ağacın altındaki kulübeye taşımıştı.

-Ne güzel’dedi Josita. Bebeklere bayılırım.Çok çocuğumun olmasını istiyorum.

-Ama önce onlara bir baba adayı bulmak gerek, diyerek şaka yaptı Leonora. Bi baba adayı var mı?

-Oh’ Evet.Adı Hernando.

Clark’ın sesi onları susturdu.

-Tim? Nereye saklandın?

-Burada değil, diye bağırdı Josita.

Leonora karanlık bir yere saklandı. Clark terleyen alnını silerek kulübenin eşiğine geldi.Stetson’u elindeydi.Leonora suçlu bir çocuk gibi öne çıkarak:

-Tim alışveriş yapmaya gitti, dedi.Josita yeni yavruları bana göstermek istiyordu ve...

-Kendinizi savunun demedim.Dilediğinizi yapmakta serbestsiniz.

Clark şapkasını düzelterek kararlı adımlarla uzaklaştı.

Tim nihayet eski kamyonun direksiyonunda güzüktü. Tam zamanında gelmişti, akşam yemeği hazırlanmalıydı.Tim kamyonundan inerek bir reverans yaptı.

-İşte istedikleriniz, prenses.

-Teşekkürler Tim. Sen bir meleksin.

Tim sepetlerden birini mutfak masasına koyarak:

-Yanlışınız var, dedi. Esas melek sizsiniz. Bir meleğin sahip olması gereken bütün nitelikler sizde

var:Duruşunuz, gözleriniz, masum tavsınız. Hawkrigde’dekilere sizden söz ettim. Oraya gidecek olursanız, sizi yere kırmızı halı sererek karşılayacaklar.

Leonora bu iltifatı nasıl yorumlayacağını bilemedi.

-Abartıyorsun! Dedi sonunda. Bu akşam ağabeyinle mi yiyeceğin?

-Yememeyi tercih ederim. Şu aralar onunla birlikte olmamam daha iyi.

Leonora, Rider’ın ölümünü hatırladı.Ama iki kardeş arasında başka bir anlaşmazlıkta olabilirdi.

-Neler olduğunu bilmiyorum, ama ağabeyim bugünlerde benim varlığıma pek tahammül edemiyor.Bende ondan uzak durmaya çalışıyorum.Sepeti boşaltmamı istermisiniz?

-Grek yok.Teşekkürler.

Tim kamyonla mutfak arasında bir süre daha gidip geldikten sonra taşıma işini bitirdi.

Leonora Leaping T’deki ilk yemeğini sadece bir kişi için hazırlayacaktı:Clark Taylor.Kendinin bir sınava girmiş gibi hissediyordu.Genç kadın aldığı paranın karşılığını göstermek için kendini beğenmiş kovboya mükemmel bir yemek hazırlamaya karar verdi.

Josita servis için geldiğinde ustaca yerleştirilmiş tabakları ve masanın üstündeki örtüleri görünce dehşete

kapıldı.

-Oh! Bunları nasıl servis yapacağım?

-Ben size göstereceğim.

Josita mutfığı korkarak terk etti.Ama geri döndüğünde gözleri parlıyordu.

-Hiçbir şeyi dökmedi, dedi. Sofra harikaydı ve Senyor da Smokin giymişti.Senyor sizi görmek istiyor.

Leonora önlüğünü çıkardı., saçlarını düzeltti ve salonun kapısını açtı.

--Beni görmek istemişsiniz efendim.

Clark Taylor gözlerinin kaldırarak:

-KahVe içermisiniz?diye sordu.

-Hayır, teşekkürler.

Genç adam omuzlarını silkerek sofradan kalktı ve yürümeye başladı. Leonora da onu izlyince kendini balkonda buldu. Clark Toylar'un atletik yapılı vücut hatları smokinin altından bile belli oluyordu.

## BEŞİNCİ BÖLÜM

Leonora hasır koltuklardan birine oturdu ve gökte ay parlıyordu.

-Operayı sever misiniz?

Clark Taylor tekrar salona gidecek teybi açtı.

-Wagner'i çok severim, dedi Leonora.

Geri döndüğünde Clark'ın elinde bir brendi şişesiyle iki bardak vardı.Bilinen taktik:Leonora'yı etkilemeye çalışacaktı.Onu tuzağa düşecek kadar aptal mı sanıyordu?

-Hayır, teşekkürler.

-Nasıl teşekkürler? Çok sinirlisiniz.İçki size iyi gelir.Çok iyi bir konyaktır.

Leonora içkiden bir yudum aldı.

-Hazırladığınız yemek harikaydı.Size söylemek istediğim...

O sırada telefon çaldı.Clark özür dileyerek kalktı.Geri döndüğünde müzikte susmuştu.

-Hayvanlardan biriyle ilgili.Sizi yalnız bırakmak zorundayım.

-Yardımcı olabilir miyim?

-Hayır.

Clark bir an tereddüt ettikten sonra:

-Ama... gelin, dedi.

Kamyonete bindiler.Clark hiç konuşmadan arabayı sürdü. Az sonra ani bir fren yaparak arabadan indi.Leonora da onun arkasında ahıra doğru koştu. Kısraklardan biri yerde yatıyordu.Yaşlı bir adam onları görünce:

-Veterinere haber verdik, dedi. Az sonra burada olur.

Clark smokinin ceketini çıkararak onu Leonora'ya uzattı. Az sonra yere eğilmiş, yaralı hayvanı inceliyordu.Leonora'nın bakışları ister istemez Clark'ın kaslı sırtına kaydı.Genç kadın ceketini çivilerden birine astı.

-Bana sıcak suyla temiz birkaç bez getirin.

Leonora işe koyuldu.Yaşlı adam da yardım etmek için onun peşinden gitti.

-Veteriner bir an önce gelmeli, dedi yaşlı adam.Bu hayvanı da kaybederse Clark dayanamaz.Hamile kısrağın Rider'ın kardeşi... Anlıyor musunuz?

Leonora su dolu iki kovayla ahıra girdi. Yürürken elbisesi çivilerden birine takılarak yırtılmıştı.

Clark göz ucuyla genç kadına bakarak:

-Eve dönün, dedi. Belki bütün gece uğraşmamız gerekecek.

-Önemi yok. Beklerim.

Leonora korkunç bir kabusla yataktan uyandı.Annesi, odalarını ayran kapıya vurarak bağılıyor, yardım istiyordu.

Genç kadın titreyen eliyle başucundaki lambayı yaktı.Londra'da değildi ve annesi ondan yardım

istemiyordu.Kapının alındığını duydu.Aceleyle kalkarak sabahlığını giydi.

Eşikte Clark Taylor duruyordu.

-İşçiler sizi görmek istiyorlar.

-Gecenin bu saatinde mi?

-Saat sanbahın altısı.

Kot pantolonu ve çizmeleri içinde Clark Taylor günlük çalışmasına başlamaya hazır görünüyordu.

-Şu an hepsi bir araya toplandılar ve sizinle tanışmak istiyorlar.Uyuduğunuzu söylememe rağmen onları caydıramadım.

-Ama ben...

-Ne yapalım? Sizi biraz daha merak etsinler.Rahatsız ettiğim için özür dilerim.

-Tam tersine! Bana beş dakika izin vererseniz hemen giyinirim.

Banyoya giren Leonora duş yaptıktan sonra gardrobunun önünde durdu Kovboylarla ilk kez tanışacaktı.Acaba ne giymeliydi? Sadece iki dakikası kalmıştı.Emprime elbisesini giydi ve boynunu da kırmızı bir eşarpla süsledi.

-Tebrikler, dedi. Clark onu görünce.En azından on beş dakika beni bekleteceğinizi sanıyordum.

-Randevularıma sadık kalmak adetimdir.

Clark genç kadını kamyonun yanına götürdü. Ama Leonora ön koltuğa oturmak için bir dağcı ustalılığıyla tırmanmak zorundaydı.Umutsuzca iç çekerek eteklerini kaldırdı ve ayağını yukarıya atmaya hazırlandı. O sırada iki güçlü kol belini kavrayınca kendini ön koltukta buluverdi.

-İşte. Kot pantolon giymeliydiniz.

-Leaping T'nin aşçısı sizce şık olmamalı mı?

Clark genç kadına yan gözle bakarak kamyonu çalıştırdı.İşçiler barakaların bulunduğu yerde toplanmışlardı. Leonora ağaç yapraklarının arasından bulanık gök yüzüne baktı.

-Sayıları çok mu? Diye sordu.

-Neyin sayıları?

-Kovboylar, işçiler... Onlara ne ad verdiğinizi bile bilmiyorum.

-Görürsünüz.Hemen hepsi sizi bekliyorlar.Kırık ayağı yüzünden hastanede olan bir talihsizle yamaçlarda çalışan bir grubun dışında hepsi burada.Korkmayın, sizi yemezler.

-Korkmuyorum, dedi Leonora. Ama benim için çok değişik bir tecrübe olacak.

Leonora kendisini bekleyen kalabalık önünde sinirli bir halde dudaklarını ısırırdı. Gece ahırda gördüğü yaşlı adamda kalabalığın arasındaydı.Güneşten yüzleri kavrulmuş işçiler "İngiliz leydi" ye şaşkın gözlerle bakıyorlardı.Leonora tek tek herkesin elini sıktı, ama tüm isimleri aklında tutması imkansızdı: Billy Boy, Caase-Cou, Tommy...

Clark bu sahneyi ışıldayan gözlerle izliyordu.

Tanışma faslı bitince adamlar işlerinin başına döndüler.Clark Leonora'ya dönerek:

Sizi eve götürüyüm, dedi.

-Yürümeyi tercih ederim.

-Hastalanmanızı istemem, diyen Clark yeniden genç kadını ön koltuğa oturttu.Teksas'ın havası insanı çarpar.Hele bu mevsimde zorunlu olmadıkça kimse yürüyüş yapmaz.Hatta odadan salona gitmek için bile arabaya binmek isteyen insanlar tanıyorum.

Leonora bir kahkaha attı.

-Fransa'da olsak sizi Marsilyalı sanırdım, bay Taylor.

-Artık bana Clark diyebilirsiniz.

-Sizce de uygunsam...ama...

-Ama "Bay Taylor" diyerek aramızdaki mesafeyi korumak istiyorsunuz, değil mi? Aptal olmadığımı biliyorsunuz.

-Ben de aptal değilim!Her şeyi bir anda silmek için özür dilemek yeterli değil.Bir gün, pazar günü öğleden sonra olanları unutursam bunu size değil, bu ülkenin insanlarına borçlu olurum. Çünkü burada, bu insanların arasında mutluyum.

Clark sert bir ifadeyle genç kadına baktı:

-Atlantik Okyanusu'nu bu ülkenin insanlarıyla tanışmak için gelmediniz herhalde! Sizi dünyanın bir köşesine

sürükleyen nedir, bayan Carlton? Neden sevdiğiniz insanı terk edip Teksas'a geldiniz? O aptal adam da sizi bırakmaya nasıl razı oldu?

Leonora sesine kararlı bir ton vermeye çalışarak :

-Patronluk sınırlarınızı aşıyorsunuz, dedi.Sizce o öpücük önemsiz bir kaza olabilir .

-Ama benim için bir ikaz oldu.

Clark geniş omuzlarını silkerek:

-Rahatlayacaksanız söyleyeyim, dedi. Siz fırsat yaratmadıkça bir daha sizi öpmeyeceğime söz veriyorum.

Kamyon evinin önünde durunca Leonora aşağı indi.Dairesine girer girmez beyaz bir kağıtla bir kalem çıkaracak olanları Jean-Pierre'e yazmaya karar verdi. Ama tereddüt ediyordu.

Jean-Pierre karısından boşanmak üzereydi.Yeterince sorunu varken bir de Leonora'nın sorun yaratması anlamsız olurdu.Clark'a karşı tutumunun ne olacağına tek başına karar vermesi gerekiyordu. "Neden sevdiğiniz adamı terk ettiniz?" Cevabı basitti. Çünkü Jean-Pierre hala evliydi.Leonora boşanma davası bitinceye kadar beklemeye karar vermişti.

Jean-Pierre'in yeniden ortaya çıktığı o yağmurlu öğleden sonrayı hatırladı.Yağmur damlaları cama vuruyor ve Leonora kocaman evde bir ruh gibi dolaşıyordu.

Kapı çalınca düşüncelerinden sıyrıldı.Gelen jean-Pierre'di. Genç adam daha bir şey söylemeden Leonora onun kollarına atıldı.

Jean-Pierre yürümeyen evliliğini, Nathalie'nin aşırı kıskançlığını anlattı.

-Senden başka kimseyi sevmedim,Leonora. O kızla asla evlenmemeliydim.Ama sen Paris'ten gittikten sonra bana neler olduğunu şimdi bile anlayamıyorum.Sanki kendimi kaybetmişim. Nathalie beni teselli etti ve... Oh! Sakın beni istemediğini söyleme!

Jean-Pierre'i istememek! Tabiki hayır! Annesinin ölümünden sonra sığınacak bir yer arayan Leonora inin Jean-Pierre 'nin ani dönüşü kaçırılmaz bir fırsattı.Bir birlerine sarılarak bir daha ayrılamamaya söz verdiler.

Leonora saatine baktı.Josita az sonra gelirdi ve Tim de kahvesinin hazır olmasını isterdi.Artık mutfağa gitme zamanıydı.

Genç kadın saçlarını bir fularla bağladı ve önlüğünü takarak mutfağa yöneldi.

İçerde kimse yoktu. Leonora ekmekleri kızartmaya koyuldu. Tim onun geldiğini haber almış gibi aniden mutfağa girdi.

-İyi ki buradasınız.Sakin, çalışkan:Clark sizi iş yaparken seyretmek gerektiğini söylüyor.Bu sefer abartmıyorum! Bir şehir kızı için Clark asla böyle düşünmez. Elbiseniz için üzüldüm.Clark yenisini alır.

-Sorun değil! Elbise paramı kendim ödeyecek kadar yetişkinim.

Tim önemli bir şey düşünüyormuş gibi elini çenesine götürerek:

Annem bir Fransız'la evleneceğinizi söyledi, dedi.

Leonora bir kahkaha attı ve konuyu değiştirmek için tereyağlı ekmekleri Tim'e uzattı.

-İki tane daha var istermisin?

Tim doyduğunu belirterek eliyle karnına vurdu.

-İnsan vücuduna dikkat etmeli.Hoşça kalın, teşekkürler.

Bir saat sonra Leonora, Claire Losaman'ın kapısını vuruyordu.

-Bu akşam bir arkadaşımın onuruna bir yemek vermek istiyorum, dedi Bayan Lossman.Dört kişi olacağız. Clark, Tim, Matmazel Artimage ve ben. Bir sorun yok değil mi? Harika.Yemek listesine Clark'la karar verirsiniz.Saat sekizde her şey hazır olmalı.Kokteyl ve aperatifler saat yedi buçukta.

Leonora sonunda yeteneklerini gösterebileceği için sevindi.Saat on buçuğu gösteriyordu. Josita patronunun sabah kahvesini çoktan odasına götürmüştü. Leonora büronun kapısına vurarak içeri girdi.

-Anneniz bu akşam dört kişilik bir yemek daveti veriyor. Tim'le Matmazel Armitage de aranızda olacaklar.Anneniz menüyü sizin seçmenizi istedi.

Clark döner koltuğuyla bir dönüş yaptıktan sonra gözlerini pencereye dikti.Parmakları koltuğun kenarında trampet çalıyordu.

-Ne istiyorsanız hazırlayın dedi sonunda.  
Tekrar kağıtlarına gömüldüğünde Leonora dışarı çıkması gerektiğini anladı.

Ordövler hazırdu. Leonora son hazırlıklarını tamamlamak üzereyken mavi elbiseli bir siluet mutfak kapısının önünde durdu.

-Oh! Senyora Gonzales nerede?

-Artık bu arada çalışmıyor.Adım Leonora Carlton.Size nasıl yardımcı olabilirim?

-Calton...Ah!Doğru ya. Yeni aşçı.Bir ay sonra geleceğinizi sanıyordum. Clark bana haber verebilirdi. Nişanlı olduğumuzu unutuyor galiba!

Leonora sosu karıştırırken aniden durdu ve bu beklenmedik haber üzerine mutfaktaki konuğuna baktı.

Kumral saçlar, ince yüz hatları, dekolte giysi... Salondan bir ses duyuldu:

-Kelly! Neredesin?

Kapıdaki konuk geri dönerek arkasından bir parfüm dalgası bıraktı.

Leonora'nın kafasını kurçalayan bin soru vardı. Clark'ın hayatında ikiside kumral iki Kelly olamazdı. O halde Clark'ın başka bir erkeğin kollarında yakaladığı Kelly bu olmalıydı. Üstelik nişanlıydılar.

Leonora ansızın donuklaştı.Clark evlenecekti.Ama bunun ne önemi vardı?

Leonora o akşam, yapılan iltifatları Josita'dan dinlemek için, sofrı kaldırıla dek mutfakta bekledi.

Ertesi gün bir sorun daha çıktı.Paris'e ısmarladığı peynirler Hawkrige Havaalanı'na gelmişti. Öyleyse Hawkrige gitmesi gerekiyordu.Ama nasıl?

Josita'nın elden düşme bir arabası vardı.Leonora genç kıza kendisini havaalanına götürüp götürmeyeceğini sordu.

-Üzgünüm senyorita, öğleden sonra burada olamayacağım.Senyora haber verirsiniz... Kendisi bir çözüm yolu bulacaktır.

Leonora Clark'ın çalışma odasına gitti. Ayaklarını masasına uzatmış, düşünceli düşünceli oturuyordu.

-Hawkrige'e gitmem gerekiyor, dedi Leonora.

-Clark hiç konuşmadan eliyle anahtar destesini işaret etti ve:

-Kamyonetimi alın, dedi.

-Ama ben... araba kullanmayı bilmem.

-Bilmez misiniz?

Clark şaşkın gözlerle genç kadına baktıktan sonra ellerini ensesine kenetledi. Ve sanki Leonora'yı alay eder gibi koltuğunda sallanmaya başladı.

-Yemekleriniz harika, bir prenses gibi giyiniyorsunuz, adamlarım karşınızda birer lise öğrencisi gibi heyecanlanıyorlar, ama araba sürmeyi bilmiyorsunuz? Tim size öğretecektir. Beklerken sizi Hawkrige'e ben götüreyim.

Leonora "Teşekkür ederim diyerek" Clark'ı izledi.

Kamyonete bindiler. Yol boyunca Leonora konu yaratmak için elinden geleni yaptı.

-Çiftlikte işler nasıl gidiyor? Diye sordu sonunda.

Clark'ın bu soruyu geçiştireceğini sanıyordu, ama sandığının aksine genç adam mesleğinin tüm ayrıntılarını heyecanla anlatmaya başladı. Hayvanların bakımı, eğitimi, petrol kuyuları, tarım...Clark işiyle gerçekten ilgiliydi. Hawkrigein evleri gözükmeye başladığında Leonora kocaman kamyonu fark etti. Kamyon tam önlerindeydi ve ona doğru hızla yaklaşıyorlardı.Leonora gözlerini kapadı.

-Ne oldu! Diye sordu Clark. Yüzünüz bembeyaz!

Kamyonet yavaşladı.

Clark kamyoneti yoplun kenarında durdurdu.Leonora kirpiklerini araladı. Clark kaygılı bakışlarla onu süzüyordu.

-Bir şey yok, diye mırıldandı genç kadın.

-Gerçeği öğrenmek istiyorum.Perdida yolunda da aynı tepkiyi gösterdiniz.Araba kullanışım sizi tedirgin mi ediyor?

-Hayır, ama...

Sonunda Leonora titreyen sesiyle anlattı:

-Annem bir trafik kazasında öldü.Ben yanında oturuyordum. Şok beni de etkiledi, ama yaralanmadan kurtuldu. Annem ise kurtulamadı.

Leonora bunları söyledikten sonra kendinin hafiflemiş hissetti.

-Anlıyorum, dedi Clark.

Yeniden kontağı açarak yopla koyuldu.Biraz sonra kamyonu gördüler.

-Ne yapayım diye sordu Leonora'ya.

-Sollayın! Dedi genç kadın.

## ALTINCI BÖLÜM

Öğle yemeğini Otel Bonanza da yediler.Masalar arasında oldukça mesafe vardı. Genç kız bunun nedeninin sordu.

-Yan masadakilerin konuşmalarını duymamak için, diye açıkladı genç adam.

-Bu da o ince esprilerinizden biri mi?

Clark salona göz gezdirdiğinde köşedeki masaların birinde oturan iri yarı adam dikkatini çekti.

-Ne yazık ki bu durumda espri olma özelliğini yitirdi.

Leonora Clark'ı tedirgin eden bu yabancıнын kim olduğunu merak etti.

-Özür dilerim.Kim bu adam?

-Stan Perkins dedi, dedi Clark.

Leonora başka soru sormadı.Stan Perkins kin dolu bakışlarla onları süzüyordu.

Kahvelerini içmişlerdi.Leonora saçını düzeltmek için tuvalete gitmeye karar verdi.Otelin lobisini geçtikten sonra dükkanların bulunduğu bir koridora çıktı.Vitrindeki elbisenin önünde durdu.Bankadaki hesabını düşündükten sonra içeri girdi.

Clark onu lobide bekliyordu.Leonora'nın elindeki paketi görünce kaşlarını çattı.

-Umarım sizi fazla beklemedim, dedi Leonora. Kendime bir elbise aldım...

Clark elini öne uzatarak faturayı görmek istedi.Leonora başını salladı.

-Bütün ihtiyaçlarınızı siz karşılayacak değilsiniz ya?

-Kesinlikle diye homurdandı Clark.Görende benimle dalga geçtiğinizi sanacak.

Sonra ani bir dönüş yaparak, Leonora'nın cevap vermesine fırsat bırakmadan yürüdü.

Leonora o öğleden sonrayı Clark'ın tepkisinin düşünerek geçirdi.Belki de Clark'a karşı daha ılımlı davranmalıydı.Ama bu kendini beğenmiş adamla konuşmak bile çok zordu.

Leonora kafeye girdi. Clark'la burada buluşacaklar ve çiftliğe birlikte döneceklerdi. Bir fincan çay ısmarlayan genç kadın beklemeye koyuldu.Hawkrigde hareketli bir yerdi. Çevrede, kendisini Perdida'ya getiren arabaya benzeyen arabalar, karavanlar vardı.O sırada kafenin önünden geçen yolcu arabası Leonora'nın sezgilerini harekete geçirdi ve genç kadın hesabı ödediği gibi dışarı fırladı.

Gara geldiğinde bilet kuyruğuna girdi. Gişe memuruna Luis'yi soracaktı:"Luis kırk yaşlarında, bir oğlu var." Ama bir el kolunu kavradı ve Clark'ın sesi kulaklarında çınladı:

-Ne o? Şimdi de kaçamak yapmaya mı başladınız?

Clark genç kadının cevap bile vermesinin beklemeden onu çıkış kapısına sürükledi.Diğer yolcular meraklı gözlerle onları süzüyorlardı.

-Bırakın beni!

-Kafeden çıkarken sizi gördüm.

-Bırakın beni, yoksa bağıracağım!

-Haydi, ne duruyorsunuz?Bana saldırdığınızı söylerim. Herkes de inanır.En lüks dükkanlardan elbise alan genç kadın, hesabı ödemek isteyen adamı bırakıp, kaçıyor.

-Eğer kaçacak olsaydım Bay Taylor, bunu ilk öğrenen siz olurdunuz.Şimdi beni bırakın lütfen.

Clark onu bıraktı.

Leonora acıyan kolunu ovarak:

-Sadece beni Perdida'ya getiren şoför hakkında bilgi almak istemiştım, dedi.

Başıyla karşı tarafta, barın önünde duran arabayı işaret etti.

-Oğlu yaz tatili boyunca çalışarak, annesine bir armağan almak istiyordu.Her şeyin yolunda gidip gitmediğini

öğrenmek istedim.

Clark'ın gözleri buğulanır gibi oldu.Leonora'yı kolundan tutarak karşı kaldırıma götürdü.

-Şoförünüz büyük olasılıkla içerdedir.

Barda oturan kasketli bir adam müzik setinin yanında tempo tutuyordu.

-O mu?

Leonora hayır anlamında başını salladı.

-İyi.Eve dönelim. Bir daha sefere kaçmaya niyetlenmeden önce bana haber verin. Yoksa kendimi şeytan kılığına girmiş biri sanmaya başlayacağım.

-Havaalanına gitmeyecek miyiz?

-Havaalanı mı? Yoksa orada da oğlu olan bir pilot mu tanıyorsunuz?

-Hayır. Ismarladığım peynirler gelmiş.

-Peynir mi?

Clark kaldırımın üstünde durmuş, şaşkın gözlerle Leonora'ya bakıyordu.

-Bütçe için bana yetki verdiğinizizi unuttunuz mu? Dedi Leonora zeki bir tavırla.Paris'te bir şarküteriyle irtibat kurdum ve işte... Koliler gelmiş.Mükemmel bir şarküteridir.

Clark şapkasını ensesine doğru itti ve başını salladı.

Leonora salonun penceresinden, uzaktaki küçük ağaca baktı. Clark'ın denetimindeki uçak, hafta sonu boyunca çiftlikte olmayacaktı.

Leonora patronunun geçmişi hakkında şimdi pek çok bilgiye sahipti. Clark Vietnam'da pilot olarak görev yaptıktan sonra başka işlerle de ilgilenmişti.

Uçak gözden kaybolunca Leonora dairesine çekildi.Patronu yeni yola çıkmıştı ve Claire de Pazartesi sabahından önce çiftliğe dönmezdi. Jean-Pierre'e mektup yazmak için yeterince zamanı vardı. İlk mektubunda Londra'dan Perdida'ya yaptığı yolculuğu anlatmıştı. Ama

İkinci mektupta yazacaklarını bir türlü sıraya dizemiyordu.Jean-Pierre'e çiftlikteki yaşamdan söz etmeliydi, ama nasıl? Clark'ın genç kadının üstündeki etkisi büyüktü, ama bunu Jean-Pierr'a anlatamazdı.

Zarfı kapattığında Tim içeri girdi.

Beceriksizce Leonora'yı lüks bir lokantada pizza yemeğe davet etti.Leonora bu daveti kabul etti ve üstünü değiştirmek için yan odaya geçti.

Lokanta tıklım tıklım doluydu.Orkestranın çaldığı gürültülü müzik alçak tavanlı salonda kulakları sağır edercesine uğulduyordu.Tim yemekleri ismarladı.Leonora'ya hiç bu kadar lezzetli pizza yemiş olamayacağından söz ediyordu. Leonora onun haklı çıkmasını diledi.

Kot pantolonu üstüne ince bir bluz giyerek yörenin adetlerine uymayı ummuştu. Aniden yeşil bir saten kumaş kalabalığın arasında dikkatine çekti. Tim'in gözleri de aynı noktaya dikilmişti. Leonora Tim'i düşlerinden sıyrarak:

-Yirmiiki yaşındayım, dedi.Herkes gibi giyinmek için çaba gösteriyorum ve beni yemeğe davet eden erkek göz ucuyla bile bakmıyor.

Tim çekingen bir tavırla gülümsedi.:

-Özür dilerim. Gözlerim Kelly Armitage'a takıldı da...Burada ne işi var?

Leonora konuyu değiştirmekte fayda görd:

Eylül'de tarım ekonomisi alanında çalışmaya başlayacağını duydum.

-Clark öyle istiyor.Ama ben pek niyetli değilim. Traktör sürmek, hayvanların peşinden koşmak... Küçük yaşımdan beri zaten bunlarla uğraşıyorum.Başka bir iş yapmayı tercih ederim.

-Konuyu anane açtın mı?

-Ne yararı ver ki?. Çiftlikte herkes sevgili ağabeyimin önünde diz çöker.

-Ya sen? Hangi meslek dalında yetişmek istiyorsun?

-Gözüm rodeo şampiyonluğunda.Evet!Bu iş çok hoşuma gider! Para, seyahatler, macera...

Pek de gerçekçi olmayan bir program diye düşündü Leonora.O sırada masaya getirilen pizza genç kadını

düşüncelerinden sıyırdı. İtalyan yemeklerine karşı her zaman bir hayranlık duymuştu, ama kırmızımtırak bir sosla kaplı bu garip yiyeceğin İtalya'da ki pizzalarla uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Fakat Leonora Tim'i kırmamak için iştahlı bir edayla pizzasını yemeye koyuldu.

Aynı yeşil saten tekrar kamaştırdı. Kelly Armitage tam önlerinde duruyordu.

Tim kızarak ayağa kalktı.

-İyi akşamlar Kelly, Leonora'yı tanıyor musun?

-Geçen akşam karşılaşmıştık.Hazırladığınız yemek harikaydı. Ama buradaki şeyler pek yenecek gibi değil. Siz de aynı fikirde misiniz?

-Gerçekten yenecek gibi değil mi? diye sordu. Tim.

-Hayır, dedi Leonora.Kelly'nin yemek zevki herhalde. Bence yemekler nefisti.

Sözlerinin doğrulamak için de tabağındakileri son lokmasına kadar yedi.

-Dinle beni Tim. Eğer okula gitmek istemiyorsan, bunda ağabeyine söz etmelisin.

-Asla fikrini değiştirmez.

-Emin misin? Mesela Kelly'de ağabeyini yenmeyi başaramaz mı? Ne de olsa nişanlılar, değil mi?

Tim şaşkın gözlerle Leonora'ya baktı.

-Clark'la Kelly nişanlılar mı? Olur şey değil, kulaklarıma inanamıyorum!

Leonora'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

-Nasıl? Nişanlı değiller mi? Ama Kelly bana tam tersini söylemişti.

-Kelly yalnızca kendisinin doğruyu bildiğini sanır. Tek çocuk olduğu için fazlaca şımartılmıştır. Babası yanımdaki çiftliğin sahibidir. Ve annem de uzun zamandır Kelly'ye gelini gözüyle bakıyor. Kelly de rolünü ustalıkla oynuyor.

-Neden olmasın! Diye düşündü Leonora.Aynı eğitim, aynı zevkler:İdeal bir çift olurlardı! Belki Clark biraz otoriter bir koca olacaktı. Kelly'nin gözü de başlangıçta dışarıda olabilirdi. Ama zamanla her şey düzelirdi. Arabaya bindiler.Bayır tarafından hafif bir rüzgar esiyordu.

-Biliyor musunuz, bazı zamanlar annem onu canından bezdirir, dedi Tim.

-Kimi? Ağabeyini mi?

Delikanlı başını salladı. Leonora merakını daha fazla belli etmemeye karar verdi.Ama bir soru dudaklarını yakıyordu.

-Stan Perkins kim?

-Onu tanıyor musunuz?

-Bonanza'da kendisini şöyle bir gördüm. Clark ondan pek hoşlanmıyor galiba...

Tim omuzlarını silktilti.

-Stan'ın buradan pek uzak olmayan bir çiftliği var.

Bu konudan Tim'in de pek hoşlanmadığı belliydi.Leonora havayı yumuşatmak için onu kolundan tutarak:

-Ne güzel bir gece değil mi? diye sordu.

Ertesi sabah çiftlikte alışılmamış bir sessizlik vardı. Leonora gözlerini ovuşturarak doğruldu ve saatine baktı.

Aman Tanrım! Ne kadar geç kalmıştı! Neden etrafta hiçbir ses duyulmuyordu?

Günlerden pazardı'Tatil günü çiftlikte işler durgun olurdu. Calrk'ın yokluğuda hissediliyordu.

Masanın üstünde duran Jean-Pierre'in fotoğrafı, başka bir erkeği düşündüğü için Leonora'yı suçlar gibiydi.

Leonora yataktan kalkarak duşun altına girdi. Giyinip odasının kapısını açtığında Tim'le burun buruna geldi.

Saat çğleni bulmuştu ve aklıktan olmak üzere olan Tim, merakını yenemeyip Leonora'nın odasına gelmişti.

Leonora ona krep hazırladı.

-Aslında, diye söze başladı Tim, tabağındakileri bir anda silip süpürdükten sonra.Bugün çalışmamalısınız.

-Doğru günlerden Pazar olduğunu unutmuşum.

-Arabalardan birini alarak dolaşmaya çıkın.

-Kullanmayı bilmiyorum.

-Ah! Doğru ya! Clark size öğretmenlik yapmamı söyledi. Hemen bugün başlayalım mı?

Leonora damarlarındaki kanın çekildiğini hissetti.

-Bugün mü? Ben... Hayır!.. Bugün olamaz.

O sırada duyulan bir motor homurtusu Clarire Lossman'ın çiftliğe döndüğünü haber verdi.

-İşte annem, dedi Tim. Onu bu kadar erken beklemiyordum.

Genç kadın Tim'le bir gün önceki konuşmasını hatırladı.

-Annene projelerinden söz etmelisin.Tarımla hayvan eğitiminin seni cezp etmediğini söyle. Annen bir çözsüm

yolu bulmana yardımcı olabilir.

-Buna inanıyor musunuz?

Bir saat sonra Clarire Lossman salonda Leonora'yı bekliyordu.

-Bu aptalca fikirleri oğlumun aklına nereden soktunuz? Elbette okula gidecek! Babasının yolunu izlemeli. Bundan daha iyi bir meslek olamaz. Ailemizin bütün üyeleri çiftçi olarak yetişmişlerdir, hizmetkarlarımızdan biri de bu geleneği değiştirecek değil! Bundan sonra bazı fikirlerinizi kendinize saklamanızı öneririm.

Şaşkına dönen Leonora Tim'i savunacak güzü kendinde buldu.

-Oğlunuzun mutsuz olduğunu görmüyor musunuz? Onun geleceği hakkında daha sağlıklı bir karar vereceğinizi sanırdım. Onunla tartışmalı, onu yönlendirmelisiniz...

Claire sinirli adımlarla odada dolaşıyordu.

-Burada çalışmaya başlayalı daha bir hafta olmadı, ama evin düzenini alt üst ettiniz. İşçiler, hizmetkarlar sizden söz edip duruyorlar. Tim sizi bir ilah gibi görüyor, Clark'a gelince...

## YEDİNCİ BÖLÜM

Claire soluk aldıktan sonra titreyen sesiyle konuşmasını sürdürdü.

-Onurlu geçmişimiz devam edecek, Matmazel Carlton, hatta daha da zenginleşecek. Clark'ın Kelly Armitage'la evliliği bu amaçla planlandı, bunu hiç unutmalısınız.

Claire sırtını dönerek odadan çıktığında Leonora şaşkınlıktan ne yapacağını bilemiyordu. Claire Lossman mutfak hizmetkarının Clark Taylor'u cezbetmeye çalıştığı fikrine nereden kapılmıştı?

Leonora mutfağa geçerek akşam yemeğini hazırlamaya koyuldu. Herhalde bu akşam da Clark yemekte yalnız olacaktı.

Tim içeri girdi.

-Başınızı derde soktum galiba?

-Tabii ki hayır, diyerek Leonora yalan söyledi. Yanılmıyorsam annen ağabeyinin yolundan ilerlemeni istiyor.

-Ama ona bir sürpriz yapacağım.

Tim bunları söyledikten sonra mutfaktan çıktı. Birkaç dakika sonra Leonora uzaklaşan motor sesini duydu. Genç kadın o öğleden sonrayı televizyon izleyerek geçirdi., ama tedirgin bir ruh hali vardı. Arada bir dışarı bakıyor, Clark'ın dönüşünü dört gözle bekliyordu. Sonunda yere iniş yapmadan önce evin üstünde birkaç tur atan uçağı gördü. Televizyonu kapatarak akşam yemeğinin son hazırlıklarını tamamlamak üzere mutfağa geçti.

Leaping T'nin patronu çalışma odasına geçmişti. Kravatı gevşemiş, ceketi bir sandalyeye fırlatılmıştı.

Leonora'nın elinde tepsile içeri girdiğini görünce başını kaldırdı.

-Bugün Pazar. Çalışmak zorunda değilsiniz.

-Bugünlük kuralı bozdu. Yemeğinizi bitirdiğinizde kahve için bana haber verin.

-Hayır. Kalın.

Clark gülümseyerek ekledi.

-Lütfen.

Leonora ona boyun eğdi. Gece lambasının ışığı Clark'ın yüzünü hafifçe aydınlatıyordu, Leonora onun yüz kıvrımlarını seyreliyordu.

Sessizlik bir süre bozulmadı. Öğleden sonranın yalnızlığından sonra Leonora'nın biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı.

-Dün akşam, Tim beni yemge davet etti, dedi.

-Yemeği beğenip beğenmediğinizi sormayacağım. Kardeşimi tanırım. Neden gülüyorsunuz?

-Lüks lokantalara daha önce gittiğiniz belli, Ama Tim'i çok seviyorum.

-İyi çocuktur.

-Kahvenizi getireyim mi?

-Nasıl isterseniz.İki fincan getirin.Ya direksiyon dersleri?

-Henüz vakit olmadı, dedi Leonora mutfağa gitmeden önce.Clark bu akşam ona karşı daha ılımlı davranıyordu. Belki de rahatlamak için Clark'ın biraz dinlenmesi gerekiyordu.Balık avlamak, okumak...

Claire Lossman da küçük oğlunun mutluluğuyla daha yakından ilgilenmeliydi.

Leonora sıcak kahveyi boşalttı.Odaya elinde tepsiyle girdi.

Clark ikinci fincana kahve doldurarak onu Leonora'ya uzattı. Genç kadın loş ışıktaki Clark'ın gülümsediğini görür gibi oldu. Acaba Tim'den ona söz etmelimiydi? Hayır.Delikanlıya yardım etmek için başka bir yol bulmalıydı.

Clark sessizliği bozdu:

-Gelecek hafta Hawkridge'de bir rodeo gösterisi var. Çiftlikteki adamların çoğu da katılacaklar.

-Ya siz?

-Henüz kararımı vermedim.

-Hiç rodeo gösterisi izlemedim.Tim çok seviyor. Dün bana söylediğine göre...

Leonora aniden sustu.Tim sırlarının uluorta açıklanmasını istemezdi.Ama Clark'ın soru soran bakışları genç kadını tedirgin etti.

-Evet?..

-Bir şey yok.Tim de Hawkridge'deki yarışlardan söz ediyordu.

-Yaa'Öyle mi?

Leonora ayağa kalktı.

-Kitaplarınızdan birini alabilirmiyim? Dedi konuyu değiştirmek için.

Raftan gelişi güzel aldığı kitap tarımla ilgiliydi.

-Hoşunuza gidecek mi? diye sordu Clark.

-Her tür kitabı severim.

Bu tam bir yalan sayılmazdı, ama Leonora tesadüfen çektiği kitabın bir roman olmasını tercih ederdi. Şimdi bu kitabı son derece dikkatle okumalı ve Clark bir soru soracak olursa rahatlıkla yanıt vermeliydi.Tepsiyi aldı.

-Yemek için teşekkürler, dedi Clark alaylı bir sesle.

-Bir şey değil, efendim.

Jean-Pierre'den ilk mektup ertesi gün geldi. Leonora'yı çok özlediğini yazıyor ve en kısa zamanda Londra'ya geri dönmesini söylüyordu.

Leonora Londra'ya dönmek istemediğini şaşkınlıkla fark etti. En azından hemen dönmek istemiyordu. Leaping T'deki yaşamı, geçmişin acı dolu günlerini unutturmasına yardımcı oluyordu.

Bu konuyu ilerde daha ayrıntılı düşünmeye karar verdi. O akşam, kapısının vurulduğunu duyunca içini belli belirsiz bir sevinç kapladı. Tim onu civardaki ünlü barlardan birine içki içmeye davet ediyordu.

-Clark bir çit sorunu yüzünden Artimage'lerin çiftliğinde köşeye sıkıştırılmış durumda, dedi Tim. Cumartesi akşamki beraberliğimiz beni çok mutlu etmişti.

Tim'in yaklaşımı masumdu.Kendini yalnız hissediyordu ve Leonora sayesinde çiftliğin tekdüzeliğini az da olsa unutabiliyordu.

-Harika!dedi genç kadın.Bluzumu giyip geliyorum.

Gecenin karanlığında Kaufman's Bar ısıllı parlıyordu. Neonlarda her tür bira ve meyve suyu reklamlarını görmek mümkündü.

Tim arabadan indi. Köşedeki grup gürültülü bir müzik eşliğinde dans ediyordu.

Tim pistin yanlarındaki masalardan birini tuttu ve Leonora'yı biriyle tanıştırdı. Genç kadın yuvarlak çerçeveli gözlüğün ardındaki pırıltılı bakışları ve bu yüzü daha önce görmüş gibiydi.

-Leapin T'nin ahırında karşılaştık, dedi adam. Bill Brady,veteriner.  
Adamın kibarlığında Leonora'ya babasını hatırlatan bir özellik vardı.

-Sizi çok iyi hatırlıyorum... diye söze başlayacak oldu.

Ama Tim onu pistin ortasına sürüklüyordu.

Tim Teksas'a özgü rock dansının inceliklerinin Leonora'ya öğretmeye çalışırken, genç kızın bakışları ayrı bir köşeye kaydı. Parmakları bir bira şişesine kenetlenmiş Stan perkins, yarı sarhoş bir halde dans edenlerin arasında dolaşıyordu.

Müzik susunca Tim'le Leonora masaya döndüler.Bill Brady'de az sonra Leonora'yı dansa kaldırdı.

Leonora veterinerin sakın kişiliğinden, içten gülüşünden ve yumuşak hareketlerinden cesaret alarak:

-Sizden bir ricam olacak, dedi.Tim hakkında.

-Tim hakkında mı?

-Evet.Tim'in hayvan eğitime karşı bir yeteneği var çok iyi bir veteriner olacağını sanıyorum.Eğer tarım ekonomisi eğitimi almak için okula gidecek olursa yeteneğini kaybedecektir.

-Ama o rodeo şampiyonu olmak istiyor!

-Bütün gençler bunu isterler.Zamanla unuttur.Eğer Clark'la konuşmayı denerseniz... Ben denedim, ama her seferinde konuyu değiştirdi.

-Clark'la konuşmak... Fakat annesi pek çok kez çiftlik işlerine karışmamam için beni ikaz etti.

-Claire'ı fazla önemsemeyin. Çiftliğin idaresi tamamen Clark'ta.

-Onu bir aşçının düşüncelerini dinlerken düşleyemiyorum.

-Hakkınızda bana anlattıklarından anladığım kadarıyla sizi takdir ediyor.Ama... ne yapalım! Özür dilerim. Ben... ben zavallı Tim için ne yapılması gerektiğini bilemiyorum, hepsi bu.

Billy Brady başını eğdi. Genç kadın yeniden babasını görür gibi oldu ve veterinerin yanağına içten bir öpücük kondurdu.

-Deneyeceğime söz veriyorum.

-Teşekkürler.

Billy Brady gülümsedi ve göz kırparak ekledi:

-Bak sen!İyi insan lafı üzerine gelirmiş.Leonora'yı size bırakıyorum.Her şey için teşekkürler.

Clark Leonora'ya avına atlamaya hazır bir hayvan gibi bakıyordu. Leonora mırıldandı:

-Sizi Artimage'lerin çiftliğinde sanıyordum.

-Orada olmadığımı üzöldünüz mü?

-Neden üzüleyim?

-Çünkü ben gelmeseydim, Bill'le oynamaya devam edecektiniz.

Leonora aniden geri çekildi.

-Beni iyi dinleyin Bay Taylor.İstedğim insanla dans etmekte serbestim ve...

Clark onu çenesinden kavrayarak:

-Dikkat, diye fısıldadı.Fazla ses çıkarmayın.Bize bakıyorlar.

Leonora bir skandal çıkarmamak için sesini alçalttı.

-... Üstelik davranışlarımda sizi ilgilendirmez.

-Tersine, sizle yakından ilgileniyorum.Bill eski bir dosttur...

-Bu yüzden mi onunla dans etmek hakkına sahip değilim?

-Ya o öpücük? sizi gördüm.

Clark mavi gözlerindeki bir ışıkla sözlerini sürdürdü.

-Çok güzelsiniz.Güzelliğiniz sizi tuzağa düşürebilir.Paris'te bir nişanlınız olması Teksas'lı erkeklerin size yaklaşmalarını engellemez.

Kırılan bir bardak sesi müziği susturdu. Pisttekiler de dağıldılar Tim bembeyaz kesilmiş yüzüyle, elinde boş şişeyle üzerine gelen Stan Perkins'e bakıyordu.

Perkins kıpkırmızı yüzüyle rakibin üstüne atıldı.İki adam yere yuvarlandılar. Clark henüz yerdeyken doğrulmayı başaran Satan Perkins, hasmının çenesine bir tekme savurdu. Ama Clark son anda yana kayarak, Perkins'in ayağını kavradı ve onu ters çevirdi. Perkins acıyla inledi.

Satan Perkins şansını bir kez daha denemeye karar verdi ve Clark'ın yüzünü hedef alarak, yumruğunu savurdu. Ama yumruk hedefine varamadan, boşlukta kaldı.Bu fırsattan yararlanan Clark hasmının midesine esaslı bir

yumruk indirdi. Perkins ikiye katlanarak, bir daha doğrulmamak üzere yere yuvarlandı.

Leonora derin bir soluk aldı.Bill Brady de yanına gelmişti.

-Yüzünüz bembeyaz olmuş.Sizi eve bırakmamı ister misiniz?

Leonora başını veterinerin omzuna gömdü.

-Lütfen, diye fısıldadı. Götürün beni.

Kavganın galibi, birkaç metre ötede bu sahneyi izliyordu.

Ertesi sabah çiftlikte herkes kavgadan söz ediyordu. Bazı meraklılar mutfağa gelerek Leonora'nın ağzından laf almaya çalışıyorlar, ama Leonora kibarca onları geri çeviriyordu.

Bir geceki kavgaya sesleri hala gözlerinin önündeydi. Clark'ın dans pitindeki kırıncı sözlerini de unutamıyordu.

Bu durumda kime güvenmesi gerekiyordu.Keşke Jean-Pierre yanında olsaydı! Birden bire yalnızlığını kimseyle paylaşamayacağını anladı Jean-Pierre'e sevgi ve şefkat dolu bir mektup yazmaya karar verdi. Tabii o mektupta Clak'ın adı geçmeyecekti.Belki böylece kendini Jaen-Pierre daha yakın hissederdi.

Ne yazık ki bu planını biraz ertelemesi gerekiyordu.Üçüncü kahvesinin içmekte olan yaşlı at bakıcısı, ölen Rider'la ilgili bir sürü anı anlatıyordu.Leonora onun konuyu kavga gecesine kaydırmak istediğini anlamakta gecikmedi.

-Yeni yavrular hakkında bana bilgi verdiğiniz için teşekkür ederim, dedi genç kadın yumuşak bir sesle.Ben de dün geceki kavgayı anlatmak isterdim, ama şu anda bu konudan söz etmek istemiyorum.

Yaşlı adam gözlüğünün camlarını sildikten sonra:

-Arkadaşlar sizi konuşturacağımı sanmışlardı, dedi.Oysa ben ağzınızdan laf alamayacağımı biliyordum.Tim'in anlattıklarıyla yetinmek zorundalar.

Kelly mutfağa girdi. Arada bir özellikle bu saatlerde mutfağa geliyor ve Leonora'yla gevezelik ediyordu.Genç kadında Kelly'i güler yüzle karşılıyor, onu dinliyordu.

Yaşlı adam aceleyle dışarı çıktı.

-Kahve için teşekkürler matmazel.

Kelly adamın dışarı çıktığını fark etmedi bile. Onun da akli bir gece önceki kavgadaydı.

-O kavga, diye söze başladı.Çok heyecanlı olmalı! Perkins için iyi olmuş! İlk kez olmuyor, biliyor musunuz?

Aslında Perkins, Clark'ı kışkırtıyor.Bence gerçek bu.Olanları biraz anlatsanıza.

Leonora yemek kitabında bir şeyler arıyormuş gibi yaptı.

-Anlatacak fazla bir şey yok.

-İlk kez bir kavga izlediniz değil mi? Oh! Orada olmak isterdim! Duyduğuma göre nişanlım, çok iyi bir savunma göstermiş.

Kelly eliyle saçlarını düzelttikten sonra saatine baktı.

-Perdida'da alışveriş yapmam gerekiyor.Siz de gelin. Yolda rahat rahat konuşuruz.

-Ne yazık ki vaktim yok...

-Haydi canım, gelin!

Leonora kitabı kapadı.Kellr'ye karşı kaba davranamazdı.

-Pekala, dedi. Gidelim.Benimde almam gereken bazı şeyler var.

Yolda Kelly devamlı konuştu.

-Tim'in bu hikayede pek suçu olmadığı kanısındayım.

Kelly yol arkadaşına lımlı bir bakış fırlattı.Leonora Kelly'nin ne hesaplar yaptığının farkında değildi. Gözlerini cama çevirmiş dışarıyı seyreliyordu.

-Clark sağlam bir kişiliğe sahiptir, dedi Kelly. Onda romantik hiçbir öge yoktur.Tek düşündüğü çalışmaktır. Ama evlendiğimizde bu konuya el atacağım.Göreceksiniz, değişecektir.

Safılığı karşısında Leonora Kelly'ye acıdı.

Kelly rolünü ustalıkla oynuyordu. Sık sık Leaping T'ye gelerek, Clair'le belli bir samimiyeti sürdürüyor ve

çiftliğin bir üyesiymiş gibi son derece rahat davranıyordu.Buna karşı Clark terbiyeli bir mesafeyi her zaman koruyordu.

Perdida'daki görüntü ilk günden farklıydı.Meydanda birkaç yolcu vardı, yoldan arabalar geçiyordu ve süpermarketin önünde de meyve ve sebze satıcıları vardı.

Süper markette her şeyi bulmak mümkündü.Leonora satın aldıklarını kasa memurunun önüne koyarak:

-Ne kadar tutuyor? diye sordu.

Kasadaki memur önlüğünün cebinden bir karneyle bir kalem çıkarak:

-Leonora Carlton değil mi? diye sordu. Leaping T'den.

-Evet, dedi genç kadın şaşırarak.

-Bay Taylor haber vermişti: Aldığınız her şey çiftliğin hesabına yazılacak.

-Ama...

-Aması yok. Patron öyle emretti.

-Çok gülünç!Yaptığım alışveriş özel...

-Fark etmez, diyen memur gözliğinin altından göz kırptı.

Leonora boş yere tartışmak istemedi.Yinede şaşırarak alışveriş tutarının Leaping T hesabına yazılmasını istedi.Parfüm, mektupluk,kağıt,sabunlar...

Marketin önünde bir araba durdu.Kelly, Claire Lossman!ın içeri girdiğini görünce alışverişten vazgeçerek, otuz iki dişini birden gösteren gülücüğüyle müstakbel kayıinvalidesine yöneldi. Claire Lossman genç kadını yangından öptü ve esnafı da başıyla selamladı.-Bay Whitekar... diye söze başlayacak oldu.

O sırada gözü hesap pusulasına takılınca Leonora'ya buz gibi soğuk bir bakışla bakarak:

-Kişisel alışverişlerinizi çiftliğin hesabına mı yazdırıyorsunuz? Diye sordu.

-Clark öyle emir vermiş, madam.

-Ama yaptığınız alışveriş özel'

-Küçük hanım da aynı şeyleri söyledi, diyerek bay Whitekar söze karıştı.Onada aynı cevabı verdim. Bay Clark kesin emir verdi.

-Ah!Peki... evet.Tabii, tabii... olur.

Leonora yanakları alev alev yanarak mağazanın bir köşesine çekildi ve Kelly'nin işini bitirmesini bekledi. Bay Whitekar yanına geldi.

-Clark oturduğum evi size göstermemi istedi. Perdida'da başınıza bir şey gelecek olursa, benden yardım isteyebilirsiniz.

Sonra eliyle beyaz bir bungalovu işaret etti.

-İşte orası.Ne zaman isterseniz gelebilirsiniz.

O sırada Kelly'nin sesi duyuldu:

-Gidelim!

Kaldırım kenarında Claire'in arabası duruyordu.

## SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kelly Leonora'yı çiftlin önünde bıraktı.

-Malmazel Carlton?

Genç kadın başını çevirdi.Clark son derece sakın bir tavırla, sanki bir gece hiçbir şey olmamış gibi ona doğru yaklaşıyordu.

-Bu sabah yokluğunuzu fazlasıyla hissettim.

-Özür dilerim.Perdida'ya gittim ve...

-İyi yaptınız.Sizinle ne zaman konuşacak olsam, bir suçlu gibi davranıyor ve kendinizi savunmaya başlıyorsunuz.

-Aslında kuşkulananmak için geçerli sebeplerim var.

-Ah!Dün geceden bahsediyorsunuz galiba.Ateşkes yapmayı öneriyorum.

Leonora konuyu değiştirmek istedi.

-Whitekar'ın hesap pusulaları...

-şu direksiyon derslerinde söz etsek...

Leonora gözlerini indirdi.

-Hemen şimdi başlayalım, dedi Clark.

-Üzgünüm. Yapılacak işlerim var.

Clark cevap vermeden önce genç kadını kolundan tuttu ve garaja doğru sürükledi. Leonora sözü daha az tehlikeli bir konuya kaydırmakta yarar gördü.

-Bay Whitekar'a dönsek... Kişisel alışverişlerimi...

-Bırakın şu gülünç hikayeyi!

-Ama prensip olarak...

-Güzel, ama benim de prensiplerim var!

Beyaz araba garajın önündeydi.Leonora her yanının buz kestiğini hissetti.

-Hayır Clark.Yapamam. Benimle alay etmeyin.

-Korkunun ne olduğunu bilirim.

Clark kapıyı açtı.

-Binin.

Leonora bir robot gibi şoför koltuğuna yerleşti. Clark, pedalları nasıl kullanacağını, vitesleri nasıl değiştireceğini ona anlattı. Leonora'nın gözleri kontak anahtarına takıldı ve genç kadın bir sıçrayışta arabadan atladı.

-Geri gelin!

Clarkta aşağı inmiş ve genç kadını kollarıyla sarmıştı.Leonora bir süre kurtulmak için çırpındı, ama başaramadı.

-Kaçmak bir çözüm değildir, dedi Clark. Korkunun ne olduğunu iyi bilirim. İnanın bana.Bunu savaşta öğrendim. Ama bildiğim bir şey daha var:İnsanoğlu en güçlü korkularını yenebiliyor. Önemli olan zorluklara göğüs gerebilmek.

Leonora yeniden arabaya binerek Clark'ın açıklamalarını bu kez dikkatle dinledi. Clark'ın eli, elinin üzerinde kenetlendi ve vitesi değiştirdiler.Araba hareket etti.

Leonora direksiyona yapışarak gözlerinin kırpiştırdı.

-Ya bir ağaca çarparsam?

- Yolun ortasında hiç ağaç yok freni denersiniz.

Leonora ortadaki pedala bastı. Uzun sarı saçları gözlerinin önünde uçuşuyor, görüş açısını engelliyordu.

Clark yumuşak bir el hareketiyle genç kadının saçlarını ensesine itti.

-Devam edin, diye fısıldadı.

Bir saat boyunca Leonora bir robot gibi Clark'ın her söylediğine itaat etti:"İlerleyin, durun, vites değiştirin, geri gidin."

Yeniden garajın önüne gelmişlerdi. Leonora kontağı kapatarak hala nasıl hayatta olduğuna şaşıır gibi çevresine bakındı.

-Çok iyi bir öğrencisiniz, dedi Clark. On üzerinden on aldınız.

Leonora sevinęle öğretmenin boynuna atıldı.

-Teşekkürler! Oh! Teşekkürler!

Clark da ona sarıldı, ateşli bir öpücükle genç kadının dudaklarını kapattı. Leonora da bu öpücüğe cevap verdi.

Clark ansızın donuklaştı.Leonora da ne yaptığının bilincine varmakta geç kalmadı.

-Dersimiz bitti, dedi Clark heyecansız bir sesle.

Leonora bir an ne yapacağını şaşırdı. Sonunda anlamsız bir yüzle arabadan indi. Clark arabayı çalıştırarak uzaklaştı.

Genç kadın dairesine çekildi. Banyodaki ayna tanımadığı bir yüzü yansıtıyordu. Gözleri parlıyordu, teni de eski donuk rengini yitirmiş gibiydi.

Bu sefer Clark'ı suçlayamazdı. En başta onun kollarına atılan Leonora olmuştu.

Akşam yemeğinde Clark masada yoktu. Tim'le annesi yalnız yemek yediler. Yemekten sonra Tim mutfağa

gelerek, hoşnutsuz bir yüzle kahvesini içti.

Leonora onun hakkında Clark'la konuştuğuna pişmanlık duyuyordu. Billy Brady ise Clark'ı ikna etmek için onunla konuşmayı denemeye söz vermişti.

-Yolunda gitmeyen bir şey mi var, Tim?

-Yolunda giden hiçbir şey yo ki! Dinleyin, siz benim arkadaşısınız, değil mi? Sır saklamayı bilir misiniz?

Mutfağa bir sessizlik çöktü.Duvardaki saatin tıkırtılarından başka bir ses duyulmuyordu.

-Yok, yok, vazgeçtim, dedi Tim.Bir daha bu konudan söz açmayalım.

O gece Leonora uyuyamadı. Kafasında cevap veremediği bir yığın sru vardı. Öncelikle, Tim'in davranışları. Tim günden güne daha da içine kapanıyor, sadece kendisinin bildiği bir takım planlar hazırlıyordu. Annesi bu durumun farkında değil miydi? Ya Clark? Oysa Clark kardeşine karşı pek ilgisiz görünmüyordu.Tim'i savunmak için Perkins'in üzerine atlaması bunu kanıtlıyordu.

Clark! Genç kadın onu düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalıştı.Ama boşuna...

Bu çelişkiyi çözemiyordu: Clark çiftlik işlerine karşı son derece ilgiliydi, ama kardeşinin ruhsal durumuyla hiç ilgilenmiyordu.Neden? Neden Tim'in kendi hayatını seçmesine fırsat vermiyordu? Leonora bu sorunun yanıtını aniden buldu.

Çünkü kendisinden Leaping T'nin yönetimini devralmasını istiyordu.

Leonora fal taşı gibi açılan gözleriyle yatakta doğruldu. Korkunç savaş, Clark'ın duygularını öldürmüştü. Clark duygularını bastırmak için bir ilgisizlik duvarının ardına sığınmıştı. Bu duvarı yıkmak çok zordu. Anlayışlı bir eş bile bunu kolay kolay başaramazdı. Yine de...

Yine de Leonora ile birlikte olduğu zamanlarda duygu ve düşüncelerinden bahsettiği olmuştı. Ama bu bir şeyi kanıtlamazdı. Clark onu basit bir hizmetkar olarak görüyordu o kadar...

Sabahın ilk saatlerinde Claire Lossman makyajsız yüzüyle yaşını belli ediyordu.

Leonora dalgın dalgın dışarı baktı.Evin bütün pencerelerinden dışarıdaki büyük ağacın bir dalını görmek mümküncü. Leonora bu ağacı ailenin bir parçası olarak kabul ediyor, onun varlığıyla güven duyuyordu. Bayan Lossman'ın sesi genç kadını düşüncelerinden sıyrıldı:

-Rodeodan sonra bir davet düzenleyeceğim. Davetlilerin listesini sekreterimden alırsınız.

Listede çiftliğin yüz kilometre civarındaki bütün yöre sakinlerinin adı vardı.

-Davet açık havada yapılacak. Josita size gerekli bilgileri verir. Aslında uzun zamandır çiftliğimizde böyle bir davet düzenlenmedi.

Claire Lossman, Leonora'yı baştan aşağı süzdükten sonra ekledi:

-Hepsi bu kadar! Soracak bir şeyiniz yoksa gidebilirsiniz.

-Yok, madam.

Saat on buçukta Josita patronunun kahvesinin götürdü. Mutfağa döndüğünde Clark Taylor'un akşam yemeğinde bulunamayacağını Leonora'ya haber verdi. Genç kadın bu habere sevindi. Direksiyon dersi aldığı anda olanlar hala hatırlıydı.

Bir süre verilecek davet hakkında Josita'yla konuşturlar. Etleri Clark seçecekti. Etin yanında salatalar, mezeler ve tatlılarda bulunmalıydı. Josita orkestraya haber verme işini üstlendi.

Leonora oldukça yoğun bir iş günüyle karşı karşıyaydı. Daha fazla gecikmeden işe koyulmaya karar verdi.

Akşam yemeği niyetine bir sandviç yemeğe karar verdiğinde vakit epey ilerlemişti.Sabahtan beri Tim’i hiç görmediğini fark etti.

Avludaki motor sesi Clark’ın döndüğünü haber veriyordu. Leonora dışarı çıkarak Tim konusundaki tedirginliğini anlattı. Clark kapıyı kapatarak salona girdi ve ceketini bir iskemleye fırlattıktan sonra:

-Paniğe gerek yok Leonora, dedi. Tim bazı işlerini tek başına yürütebilecek kadar büyüdü. Geri dönecektir.  
-Belki de asla geri gelmez.  
Clark genç kadına alayla bakarak:  
-Kuşkusuz kardeşimi benden daha iyi tanıyorsunuz, dedi.  
-Tarım eğitimi görmek istemediğini, rodeo şampiyonu olmak istediğini ve çok iyi bir veteriner olacağını bilecek kadar tanıyorum.  
-Çok iyi bilgi toplamışsınız.  
Clark yorgun bedenini kanepeye bırakarak gözlerini Leonora’ya dikti. Tim hakkında bir daha söz söyleyecek olursa, Clark beni boğazlar, diye düşündü Leonora.

Clark son derece sakin bir sesle:

-Yüzme biliyor musunuz? Biraz yüzmek sinirlerinize iyi gelir, deyince, Leonora çak şaşırdı.

Gökyüzü yıldızlarla doluydu. Projektörler havuzu iyice aydınlatıyorlardı.Leonora gece böceklerinin sesini duydu. Suya dalıp çıktığında saçlarını geriye itti ve birkaç kulaçta havuzun öteki ucuna yüzdü. Geldiğı ilk günden beri bu havuzda yüzmek istemişti, ama bunu Clark’ın önerisiyle yapacağı hiç aklına gelmemişti.  
Clark da evden çıkarak, havlusunu bahçe koltuklarından biri üzerine bıraktı. Bronzlaşmış bedeni geçenin loş ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Hafif bir sıçramayla oda suya daldı ve öteki uçta, Leonora’nın tam yanında tekrar su yüzüne çıktı.

Leonora kendini yukarı çekerek havuzun kenarına oturdu. Satıcının ısrarı üzerine oldukça açık bir bikini aldığına şimdi pişmanlık duyuyor, Clark’ın onu soyan bakışları altında kendini rahatsız hissediyordu.

-Çok iyi yüzüyorsunuz, dedi Clark. Diğer alanlarda olduğu gibi yüzme konusunda da bilgilisiniz.  
Leonora onun gülüşündeki anlamı sezeremedi Clark onunla alay mı ediyordu? Tim için az da olsa üzülmüş müydü? Belki ikisi de... Clark havuzun öteki ucuna yüzdükten sonra geri dönerek:  
-Bu havuzu daha sık kullanmalısınız, dedi Leonora’ya .Burası sizinde eviniz sayılır. Bundan yararlanın. Ata binmeyi de bilir misiniz?

-Evet ama uzun zamandır binmiyorum.

-Ahırdaki adamlardan birine, sizin için ayrı bir at ayarlamasını söyleyeceğim.

Yolda Claire’in arabasının homurtusu duyuldu. Leonora havlusuna sarınarak:

-Gitsem iyi olur, dedi.

Çimenliğı hızlı adımlarla geçtikten sonra dairesinin önündeki merdivenlere oturdu. Bahçedeki çiçekler geceye tatlı bir koku yayıyordu. Leonora açılan araba kapısının sesini duydu.

-Clark, seninle o kız hakkında konuşmam gerekiyor.

Ses, gecenin sessizliğinde yankılandı. Leonora dairesine girmek üzereyken durdu. Kapı gıcirtısı onu ele verebilirdi. Yeniden merdiven basamaklarına oturmaktan başka çaresi yoktu.

-O kızın bir adı var, dedi Clark.Leonora.

-Leonora veya başka bir ad, dedi Claire. Benim için her zaman “o kız olarak” kalacak. Fransız mutfağı konusunda yeterince bilgiye sahip oldun sanırım. Artık o kızdan kurtulmamız gerek! Hepimizi rahatsız ediyor!

-Gerçekten mi?

-Evet. Artık Kelly ile ilgilenmez oldun.Tim de...

-Tim kayboldu.

-Ne?

-Geçen akşam gitmiş, ondan beri de izine rastlanmadı.

-Ne yapmayı düşünüyorsun?

-Biraz arkadaşşıma telefon ettim. Eğer ondan haber alırlarsa beni arayacaklar.

-Kardeşin kayboluyor ve sen sadece birkaç kişiye telefon etmekle yetiniyorsun! Polise haber vermeyecek misin?  
-Polisi bu işe karıştırmak istemiyorum. Tim bebek değil. Başının çaresine bakacaktır.  
-Neden gitmiş olabilir?  
-Leonora benim yüzümden olduğunu söylüyor.  
-Yine o kız! Yetti artık!

Leonora bundan sonra hafif bir su sesi duydu. Clark yeniden suya dalmış olmalıydı. Leonora için çiftlikteki hayat günden güne daha çekilmez oluyordu. Tek bir çözüm vardı: Londra'ya geri dönmek.Yeniden hüznlenmek, sıkılmak ve Jean-Pierre'in zavallı Nathalie'den boşanmasını beklemekten başka çaresi yoktu.

Neden " zavallı Nathalie" diye düşünmüştü ?

Gerçek tüm çıplaklığıyla beyinde bir şimşek gibi çaktı. Jean-Pierre bir an bile onun mutluluğunu düşünmemiştir. Sadece yalnızlığını unutmak için onunla evlenmişti ve ilk fırsatta da...  
Acı gerçek Leonora'nın midesini bulandırdı! Ne bencillik, ne affedilmez vahşetti bu! Clark Taylor'la karşılaştığında Jean-Pierre'nin güçsüzlüğü daha da belli oluyordu. Böylesi zayıf bir kişiliğe sahip biriyle evlenmek?.. Leonora evlilik fikrine şimdi baş kaldırıyordu. Ayağa kalktı, bir robot gibi birkaç adım öne çıktı.

Önünde uçsuz bucaksız bir manzara vardı. Burayı seviyordu. Burada yaşadığını hissediyordu. Hiç kimse, hatta Claire Lossman bile onu bu çiftlikten ayrılmaya zorlayamayacaktı.

bedinur

13.08.2006 00:33

---

## ONUNCU BÖLÜM

Rengarenk resimler lokantanın duvarlarını süslüyordu.Tavan alçaktı ve antika lambalardan hoş bir ışık etrafa yayılıyordu. Beyaz elbiseli garsonlar masaların arasında dolaşıyordu. Clark yemek siparişi verirken Leonora içkisinden bir yudum aldı.

Giydiği şantug elbise omuzlarını açıkta bırakıyor ama göğüs kafesinin sımsıkı sarıyordu. Yüzünde hafif bir makyaj vardı. Kolundaki bilezik loş ışıktaki parlıyordu.

Clark da takım elbisesi içinde son derece çıktı. Leonora'yla ilgileniyor. Meksika yemeklerinin adını İngilizce'ye çeviriyordu.

Yemek servisi yapıldığında, Clark hangi yemek için hangi sosların kullanılacağı konusunda Leonora'ya bilgi vermeye devam etti.

Clark'ın kibarlığı Leonora'yı şaşırtıyor, genç kadın patronunu tanıyamıyordu.Leonora konu yaratmak amacıyla atıldı:

-Kendinizi kanıtlamak için savaşa gönüllü gitmeniz gerekmezdi, dedi. Aile reisi, Leaping T'nin başı... Sizin için bir ayrıcalık yaparlardı. Neden bu fırsattan yararlanmadınız?

Clark kaşlarını çatı.

-Sözü nereye getirmek istiyorsunuz, Leonora?

-Sorum hoşunuza gitmedi mi?

Clark gözlerini genç kadına dikerek:

-Bu soruyu hiç kendime sormadım, dedi sonunda belki hava değişikliğine ihtiyacım vardı. Gençtim, ne kadar cesur olduğumu göstermek istiyordum... Ne bileyim? Gitmekte bir an olsun tereddüt etmedim. Hepsi bu.

-Neden beni bu akşam davet ettiniz?

-Bu soruyu da daha önce kendime sormadım.

-Ben sordum, dedi Leonora gülümseyerek.Dün akşam çok öfkeliydiniz, ama bugün...

-Siz de pek kendinizde değildiniz.

-Evet. Aslında biz... Biz pek anlaşıyoruz değil mi? En ufak bir olay karşısında bile tartışıyoruz. Ama ben... Bu ülkeyi seviyorum.Çiftlikteki yaşam hoşuma gidiyor. Barış yapamaz mıyız?

-Bu bir uzlaşma teklifi mi? Herhalde bütün çabayı benim göstermemi bekliyorsunuz.

Leonora kızardı.

-Hayır, ben... Bende kendimi kontrol etmeye çalışacağım...

-Leaping T gibi bir çiftliğin idaresi uzlaşmayla yürümez, dedi Clark.Adamlarım benim sorumluluğum altındalar ve emirlerime boyun eğmelerini isterim. Şunu bilin ki çiftlikte anılan bütün kararlar benim denetimimden geçer. Çiftlikte yaşayan kadınlar, erkekler ve çocuklar otoritenin bende olduğunu bilerek belli bir düzende yaşarlar.

Leonora bu iğneli sözlerle daha fazla dayanamayacağını anlayarak, peçetesini masaya fırlattığı gibi kapıya doğru koşmaya başladı.

Palmiye ağaçlarının çevrelediği meydana, tam ortasında bir havuz vardı. Havuzun kenarına da masalarla sıralar yerleştirilmişti. Leonora öfkesini ve üzüntüsünü dizginlemek için sıralardan birine oturdu. Ağlamak istiyordu, ama göz yaşlarını tuttu.

Lokantanın kapısında Clark'ı gördü.Otoparkın bekçisi ona doğru ilerledi. Clark arabasına doğru yürürken yaprakların arasındaki bir gölge dikkatini çekti.

-Leonora

Leonora onun gelişini kalbi sıkışarak izledi ve Clark omzuna dokunduğunda bakışlarını öte yana çevirdi.

-Leonora, çok pişmanım...

Clark kalkması için genç kadını zorladı. Leonora gözlerinin üstüne düşen saçlarının ardından öfkeyle Clark'a bakarak:

-Siz hiçbir şeyden pişmanlık duymazsınız! Dedi. Ama ben...

Sözlerini tamamlayamadan hıçkırarak ağlamaya başladı. Clark parmaklarının ucuyla gözyaşlarını sildi ve hafifçe genç kadının yanağını okşadı.

-Özür dilerim, diye fısıldadı. Ne söylediğimi bilmiyordum.Çok öfkeliydim, hepsi bu.

Leonora Clark'ın sıcaklığını hissetti.Clark onu çenesinden tutarak, kendine bakmaya zorladı.

-Özür dilerim, diye tekrarladı.

Clar kollarıyla onu sadığında Leonora içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Clark'ın dudakları alnında dolaştıktan sonra yavaş yavaş aşağı indi ve dudaklarının birkaç milim ötesinde durdu.

Leonora Clark'ın soluğunu teninde hissediyordu. Genç adamın elleri vücudunda dolaşüyor ve Leonora hiç tanımadığı bir duygunun bütün benliğini sardığını şaşkınlıkla fark ediyordu. Gözlerini kapatarak dudaklarını araladı.

Leonora arzudan kıvranarak Clark'a biraz daha sokuldu. Yüreğinin derinlerindeki bir ses, başka birine ait olduğunu, Jean-Pierre'e beslediği aşkı bir anda silip atamayacağını söylüyordu, ama boşuna...

Artık harekete geçmeliydi.Genç kadın geri çekilerek başını Clark'ın omzuna dayadı.

-Durun, diye yalvardı soluğu kesilerek.

Ama Clark bir kere daha onu öpmek istiyordu.Leonora buna güçlkle karşı koyabildi. Bacakları titriyordu. Clark öne doğru ilerledi.

-Leonora...

Leonora kendini savunmaya hazır, bekliyordu.

-Yaklaşmayın. Nasıl bu kadar ileri gidebildik?

Leonora birden durakladı.Lokantadan çıkan bir grup, bulundukları tarafa doğru geliyordu. Bir Limousin önlerinde durunca hepsi arabaya doluştular. Bekçi de onların uzaklaşmalarını ısıkl çalarak izledi.

Clark bu sahneyi çatık kaşlarla izlemişti. Sonunda bekçiye yaklaşarak bekçiye uzattı.

Bir an için yalnız kalan Leonora soğukkanlılığını topladı. Bir kadınla bir erkeğin kendilerinin tutamayıp arzularına yenilmeleri sık sık rastlanan bir olaydı. Ama Clark'la durum farklıydı. Clark'ın öpücüklerinin neredeyse özler olmuştu.Önce Perdida'da sonra araba kullanırken ve şimdi de...

Clark'ın arabası kaldırımın kenarında gözüktü. Leonora saklandığı gölgeden çıkınca Clark ona kapıyı açtı. Genç kadın gözlerini yere indirerek olabildiğince uzak bir köşeye oturdu.

-Bir gün sizi Teksas'a getiren sebebin ne olduğunu sormuş, ama sizden cevap alamamıştım, dedi Clark. Şimdi bunun nedenini anlayabiliyorum. Az önce kollarımda tuttuğum kadın, başka bir erkeğe aitmöiş gibi davranmıyordu.

Leonora bir süre sessizliği bozmadı. Sonunda:

-Yarın çiftliği terk ediyorum, dedi.

-Hayır.

-Nasıl hayır? Bunun en iyi çözüm olduğunun siz de farkındasınız.

-Kaçmak hiçbir zaman çözüm değildir. Galiba bunu bir türlü anlayamayacaksınız.

Leonora yumruklarını sıktı. Kimsenin etkisinde kalmayacağına kendi kendine söz vermemiş miydi?

-Pekala, dedi. Kalıyorum.

Araba gecenin karanlığında ilerliyordu. Clark ana kapıdan çiftlik topraklarına girdikten sonra Leonora'nın önünde durdu.

-Harika bir yemekti, dedi. Ama sizin yemeklerinizi tercih ederim. İyi geceler.

Leonora, henüz gün doğmamışken Clark'ın uçağının sesini duydu. Daha önce Clark'la yaptığı konuşmalarda, onun kuzey tarafındaki bir projeyi halletmek için birkaç günlüğüne çiftlikten ayrılacağını öğrenmişti. Genç kadın rahat bir doluk aldı. Clark'ın yokluğunda kafasındaki düşünceleri bir sıraya koyabilirdi.

Öğleden sonra bir şeyin farkına vardı. O öpücükleri bir dram haline getirmeye gerek yoktu. Yirminci yüzyılda bu tür olaylar normal karşılanıyordu. İngiltere'de olsa bu durum bir sorum yaratabilirdi, ama burası Amerika'ydı.

Bill Brady elinde Tim'in mektubuyla mutfağa girdi.

-Bu sizin. Dedikoduları önlemek için mektubu benim adresime yollamış olmalı.

Tim iyi haberler veriyordu. Kendine bir iş bulmuştu. Leonora çok sevindi, ama böyle bir sırrı saklamamayı tercih ederdi. Bill akşam yemeğine orada kaldı.

Clark pazartesi sabahı döndü. Leonora uçağın homurtusunu duyduğunda Josita'nın tepsisini hazırladı ve bir kalemle kağıt alarak, günlük programı öğrenmek üzere Clark'ın çalışma odasının kapısını vurdu.

-Günaydın.

Clark gözlerini dosyadan kaldırarak ilgisiz bir sesle:

-Günaydın Leonora, dedi.

Leonora her zamanki yerine oturarak kağıdını eline aldı. Yemek planı az sonra hazırды. Genç kadın mutfağa döndüğünde, o akşam lokantada olanların geçmişe gömüldüğüne kani olarak rahatladı.

Onu izleyen günlerde Clark'la olan ilişkisinde yeni bir yön dikkatine çekti. Konuşmaları uzuyor, başka konulara kayıyordu... Leonora patronunun odasına yaptığı ziyaretlerde kendini mutlu hissediyordu. Fikir alışverişinde bulunuyorlardı. Leonora aralarında yavaş yavaş bir arkadaşlık doğduğunu hissetmekte gecikmedi.

Claire'nin davranışlarında bir değişiklik yoktu. Kelly de sık sık Leaping T'ye gelmeye devam ediyor, kendini hala gelecekte bu evin hanımı olarak görüyordu.

Leonora Hawkridge'de ehliyet sınavına girmeye karar verdiği gün, bu sınavın özel bir randevuyla yapılmadığını öğrenince şaşırды. Sadece sınav yerine gitmesi yeterliydi. Ama Josita onu Hawkridge götürmeyecekti.

-Özür dilerim senyorita, ama madamın bana ihtiyacı var. Belki yarın.

Açık kapıdan Clark'ın sesi duyuldu.

-Ben götürürüm Josita.

-Çok iyi, senyor.

Josita Leonora'ya bakarak bol şans dedi.

-Bol şans, dedi.

Leonora Josita'nın küçük arabasını aldı. Zaten hazırlanırken de bu arabayla çalışmıştı. Clark koltuğu iyice geri iterek, bacaklarını arabaya yerleştirdi.

Hawkridge'e vardıklarında Leonora polis karakolunun önünde arabayı durdurdu. Tam önlerinde bir devriye arabası vardı.

-Yalvarırım benimle gelin, Clark.

-Gerçekten mi?

Leonora direksiyonun üstünde titreyen ellerine baktı.

-Evet.

Bir polis memuru geliyordu. Başını pencereden uzatarak:

-Uzun zamandır görüşemedik Clark, dedi. Hayrola?

-Ehliyet sınavı için geldik, dedi. Clark Leonoy-ra'ya göz kırparken.

-Aşağıda, soldan ikinci sokak.

Polis memuru Leonora'ya şöyle bir göz atarak:

-Ne yazık ki bugün sınavı ben yapmıyorum, dedi.

-Aslında seni fark edecek durumda değil, dedi Clark.Anlıyorsun ya, çok heyecanlı.

-Evet, farkındayım.Zaten hepsini korkuturum.

Polis memuru yeniden ciddi bir tavır takınarak:

-Bu arada Stan Perkins'e dikkat et., Clark dedi. O adam düzenbazın teki. Hatırlarsın, daha okuldayken...

Memur Clark'ın omzuna dostça vurarak uzaklaştı. Sınav yerinde Leonora çok heyecanlandı, kalbi son hızla çarpıyordu. Clark gülümseyerek :

-Bol şans! Dedi.

Leonora birkaç saat sonra Teksas damgasını taşıyan bir ehliyete sahipti. Fotoğrafında bile hoşnut bir ifade vardı. Ancak para cüzdanını evde unuttuğunu anlayınca hoşnutluğunun yerinin bir kaygı aldı. Clark onun yerine gerekli parayı ödedi.

-Çiftliğe döndüğümüzde borcumu ödeyeceğim.

-Elbette. Beklerken, bu konuyla ilgili bir anlaşma imzalayalım. Otel Bonanza'da kalemle kağıt bulabiliriz. Olayı kutlamak için sizi yemeğe davet ediyorum.

Vakit epey geç olmuştu ve lokantanın salonunda birkaç müşteri vardı.

Leonora düşünceli bir tavırla peçetesinin katladı.

-Şimdi kendime bir araba almam gerekecek.

-Lüzum yok. Çiftliğin arabalarından birini kullanın.

-Kesinlikle olmaz!

-Yoksa bu da mı prensiplerinizden biri?

-Clark'ın gözlerine canlı bir ifade belirdi.

-Evet.Kendi arabamı kullanmayı tercih ederim.

-Büyük bir araba olmasını istersiniz herhalde.

-Hayır, küçük bir tane yeterli.

Yemekten sonra bir de kahve içtiler. Leonora kendine çeki düzen vermek için bir ara tuvalete gitti. Saçlarını taradı, dudaklarına hafif bir ruj sürdü ve çok geçmeden kendine daha önce de bir elbise satın aldığı dükkanın önünde buldu. Yanına çek almadığı için vitrindeki güzel elbiselerden hiç birini alamazdı.

Lobinin bir köşesinde Clark biriyle konuşuyordu. Leonora güneş ışınlarının etkisiyle parlayan kumral saçları görünce Kelly Artimage'ı tanımakta gecikmedi. Kelly'nin gözleri parlıyordu. Belki de bu tesadüfi karşılaşmayla Clark'la olan bağlarını güçlendirmek istiyordu. Clark'ın yüz ifadesinden bir şey anlamak mümkün değildi.

Sonunda Kelly cezp edici yürüyüşüyle çıkışa doğru ilerledi. Leonora Clark'ın yanına geldi.

-Beklettiğim için özür dilerim.

-Yolun sonunda bir araba galerisi var. Bakalım mı?

öğleden sonra olmasına rağmen hava sıcaktı, güneş insanın içini ısıtıyordu. Sadece esen hafif rüzgar sonbaharın habercisiydi. Leonora derin bir soluk aldı. Clark ellerinin cebine sokmuş, hızlı adımlarla yürüyordu. Görünüşe göre Kelly ile yaptığı konuşma canını sıkıyordu.

Yolun kenarında, bir vitrinin arkasında çeşitli markalarda arabalar sergileniyordu. Leonora vitrine bir göz gezdirerek:

-Buraya gelmemeliydim, dedi. İnsan hepsini almak istiyor! Oh! Josita'nın küçük arabası! Ne tatlı bir rengi var! Şu da eski bir Morgan! Ama harika.

Clark'ı kolundan çekerek oradan oraya sürüklüyor, bütün arabalar hakkında bir yorum yapıyor, heyecanla anlatıyordu. Kelly'nin yarattığı gergin havayı yok etmeye çalışıyordu.

-Gelin, şuna bakın.

Clark'ı öteye doğru sürükledi. Biri pembe, diğeri mavi iki yeni Chevrolet pırıl pırıl parlıyordu. Clark onlara dikkatle bakarak:

-Biri kadın, biride erkek için, dedi.

-Pembe bana yakışır mı dersiniz? Hayır. Ben maviyi seçerdim.

-Bu sorun halledilmiştir. Ben de Noel'de size ne alacağımı düşünüyordum.

Leonora Clark'ın kolunu aniden bıraktı.

-Yanlış duymadım değil mi?

-Sanırım hayır. Dikkatli dinlerseniz, söyleneni bir kere anlıyorsunuz. Bu size bir armağan.

Leonora buruk bir gülücükle başını öne eğdi.

-Bunu kabul edemem. Yine de çok teşekkürler.

-Leonora, sadece bir Chevrolet bu. Size ülkenin bütün arabalarını satın almıyorum.

-Yine sizi sinirlendirdim. Haydi gidelim!

Otel geçerek Josita'nın arabasının yanına geldiler. Clark güneş gözlüklerinin takarak direksiyona geçti.

-Sürücülük yeteneğinizden şüphe etmiyorum, ama kendim kullanmayı tercih ederim. Hele bu kadar ilkel bir araba olunca... Sizi Chevrolet'nin direksiyonunda düşünüyorum da!..

-Bu konuda artık söz etmeyelim dedi, Leonora. Bana eşlik ettiğiniz için size teşekkür borçluyum. Sayenizde çok güzel vakit geçirdim. Ama sıra bana bir arabaya almaya gelince...

-“Hayır, teşekkürler” diyerek Clark'un yerine tamamladı.

-Kesinlikle.

## ONBİRİNCİ BÖLÜM

Şükran Günü şenlikleri yaklaşıyordu. Bu Amerikan geleneğinin kutlamak için civardaki çiftlik sahipleri bir araya toplanarak, on dokuzuncu yüzyılın başındaki kervanları anımsatan arabalarla ilgili bir yarış düzenliyorlardı. Her ekipte dört at ve iki sürücü bulunacaktı. Tim'le Clark çocukluklarından beri bu yarışa katılırlardı...

Tim dönüşünü bir mektupla annesine bildirdi. Claire Losman mektubu okuduğunda her hangi bir tepki vermedi. Tim, Şükran Günü'nden önce çiftliğe geldi. Yanağı çiziklerle doluydu. Kolunda da henüz kapanmamış yaralar vardı. Üstelik topallayarak yürüyordu. Leonora yanağına içten bir gülücük kondurduğunda Tim acıyla inledi.

-Her tarafım ağrıyor.

-Geleceğin rodeo şampiyonu ne hale düşmüş? Neyse ki beynine bir şey olmamış.

-Kafam serttir.

-Eve hoş geldin Tim.

Leonora bu fırsatı iki kardeşinde değerlendirmeye çalışarak, barış ilan edeceklerinin sanıyordu. Ama çok geçmeden yanıldığını anladı. Tim yaralarından birer madalya gibi söz ediyor ve asla gururundan ödün vermiyordu...

-Artık birkaç gün dinlenirsin herhalde...

-Kesinlikle olmaz. Yarınki yarışlarda...

-Yarışlara katılmayı mı düşünüyorsun?

-Elbette. Kimse bana engel olamaz. İki ayağım alçıda olsa bile yarış yerine gideceğim.

O akşam Claire Lossman iki oğluyla yemek yedi. Josita mutfağa girdiğinde hemen dedikodu yapmaya başlayarak, yemekteki gergin havadan söz etti.

Leonora saatine bakarak:

-Haydi sen randevuna geç kalma, dedi. Bundan sonrasını ben hallederim.

Yemek salonu boşalmıştı. Leonora sessizce işine koyuldu. Salonun açık kapısından Clark'ın sesi duyuldu.

-Burada kalmakla beni mutlu edersin, Tim. Artık çocukluğa bir son ver. Şu haline bak!

Tim dudaklarının arasından anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

-Sana nereden yaklaşacağımı bilemiyorum, dedi Claire Lossman.Umarım Clark seni ikna etmeyi başarır. İkinizi yalnız bırakmak zorundayım. Armitage'ler beni bekliyorlar.  
Salondaki şömüne Leonora geldiğinden beri ilk defa o akşam yakılmıştı. Yanan odunların çıtırdısı duyuluyor, etrafa tatlı bir çam kokusu yayılıyordu.

Sonbahar. Bahçedeki büyük ağacın yaprakları sararmaya başlamıştı bile. Londra her zamanki nemli havalarını yaşamaya başlamış olmalıydı. Leonora geçmişini, doğduğu şehri özlüyordu.  
Clark elinde kahve tepsisiyle mutfığa girdi. Tim arkasında duruyordu ve gözlerinde zekice bir pırıltı vardı.  
-Sizin bilgi alanınızı genişletmeye karar verdik.Bir poker dersi size çok şey kazandıracaktır.  
-Poker dersi mi? Şunu bilin ki delikanlı, siz giderken ben dönüyordum.  
İki saat sonra Leonora puanlarını topluyordu.  
-Bana altı bin dolar borcun var, sevgili Tim. Tabii bu yuvarlak hesap, geriye kalan yüz elli doları sana armağan ediyorum.  
Delikanlı hayal ürünü bir çeke imza atarmış gibi yaparak:  
-Ya Clark? Diye sordu.  
-Onun borcu da yüz otuz yedi dolar.  
Clark cebindeki paraları sayarak Leonora'ya uzattı.  
-Ben de sizin gibiyim, dedi. Kimseye borçlu kalmak istemem.  
-Usta bir poker oyuncusu olduğunuzu bize söylemeliydiniz, dedi Tim.  
Oyun bittiği halde iki kardeş hiç de yatmaya niyetli görünmüyorlardı. Leonora onları hiç böyle görmemişti.  
-Evet diye söze başladı Clark. Rodeo dünyasında durum nasıl?

Leonora, Claire'nin sözlerini hatırladı:“Umarım Clark seni ikna etmeyi başarır.” Yoksa Clark tatlı sözlerle Tim'in ağzından laf kapmaya mı çalışıyordu? Eğer amacı buysa, Tim kolay kolay tuzağa düşmezdi. Ama konuşma ilerledikçe Leonora yanıldığını anladı. Clark, rodeocuların karşılaştıkları zorluklardan bahsetti. Tim de rodeo dünyasının zevkli yaşamından bahsetti.Tartışmanın sonunda her iki kardeş de kendi düşüncelerinin doğruluğuna inanmaktan vazgeçmişlerdi.  
Tim yatmak üzere odasına gitti. Clark mutfakta oyalanıyordu.  
-Onu evde kalmaya ikna etmeliydim, dedi. Siz de bunu istiyordunuz, değil mi?  
-Bir anlamda evet. Ama konuşmanız beni çok etkiledi.  
-Yarınki yarışları izleyecek misiniz?  
-Bilmiyorum.  
-Gelin.Sizi orada görmek beni mutlu eder.  
-O halde bana güvenebilirsiniz.  
Leonora sözlerini tamamlamadan önce bir an tereddüt etti.  
-Biraz evvel... Şöminenin alevlerine bakarken... Nasıl söylesem... Ülkemi özledim.  
-Geçmişe duyulan özlem insanı habersiz yakalayırverir, bilirim. Ya şimdi?  
-Şimdi daha iyiyim.  
-Güzel.İyi geceler.  
-Clark mutfaktan ayrılmadan önce genç kadının alnına hafif bir öpücük kondurdu. Leonora ister istemez daha az masum olan diğer öpücükleri hatırladı.

Leonora, Bill'in arabasına oturarak ayaklarını sarkıtmış, Şükran Günü yarışlarının yapılacağı alanı seyrediyordu. Bayırda hafif bir rüzgar vardı. Genç kadın bluzunun kollarını bileklerine kadar indirdi. Kot pantolonu bacaklarını sımsıkı sarmıştı.  
Hawkridge'deki rodeo yarışları daha çok bir kermesi andırırken, Şükran Günü yarışları bir aile bayramı gibiydi. Civardaki bütün çiftlik sahipleri Armitage'ların toprakları üzerinde buluşmuşlardı.  
Leaping T'yi temsil eden arabayı Tim'le Clark kullanacaktı. Sağ taraflarında Armitaga'ların arabası vardı, solda ise Stan Perkins'in arabası bulunuyordu.

Atlar huzursuzlanmaya başlamışlardı. Altı araba pisti boydan boya kaplıyordu. Hakem kronometresine baktıktan sonra yarışçıları ikaz etti:  
-Beyler' Sadece beş dakika kaldı.

-Clark bakışlarıyla kalabalığı taradı. Leonora içten gelen bir hareketle ona el salladı. Bakışları karşılaştığında Clark genç kadına gülümsedi. Leonora kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Bill Brady sıkılmaya başlamıştı. -Bir hiç uğruna bu kadar gürültü. Benim fikrimi soracak olursanız... Yine de gözleri Leaping T'nin arabasına takılıyordu.

-Bir dakika kaldı!

Herkes yerini almıştı. Armitage çıkış işaretini verdi. Clark sürücü yerine geçerken aynı anda Tim de en öndeki atın sırtına atladı.

Hareket eder etmez hızı artırdılar. Virajı dönmek üzerelerken Leaping T üçüncü durumdaydı. Stan Perkins'in arabası da hemen yanlarında sayılırdı.

Yarışçılar pisti iki defa dolaşmak zorundaydılar.

Clark öne eğilmiş, hayvanları harekete geçirmek için uğraşıyordu. Leaping T ekibi ilk turu iyi bir dereceyle bitirdi. Leonora aniden kalbinin sıkıştığını hissetti.

-Perkins ne yapıyor? Diye sordu Bill'e.

Atının sırtına yapışmış olan Tim iki arabanın arasında gidiyordu. Perkins'in arabası tam yanındaydı ve Perkins usta hareketlerle Tim'i yandaki arabaya sıkıştırmaya çalışıyordu.

Tim göz ucuyla sağ tarafa bakarak yol vermesi için Perkins'e işaret etti. Ama adam onu görmemiş gibi sıkıştırmaya devam ediyordu. Leonora gözlerinin kocaman açtı. Bill de yumruklarını sıkışmış, dehşetle olaya bakıyordu.

Clark kardeşinin çığlığını kalabalığın gürültüsünden şöyle bir duydu.Omzunun üstünden bakınca ne olduğunu anlamakta gecikmedi. Atlar hızlanmıştı. Biraz sonra iki kardeşin kullandığı araba birbirinden ayrıldı ve Tim bir yana Clark da bir öte yana kaydılar.

Perkins bu fırsatı değerlendirmekte gecikmedi, hasmına yaklaştı. Clark at üzerindeki hakimiyetini yitiriyordu. İki adam baş başa viraja doğru ilerlediler. Perkins Clark'ı sıkıştırmaya devam ediyordu. Çok geçmeden Leaping T'nin sahibi yandaki hendeklerden birine yuvarlandı. Perkins arkasında olanlara bir göz attıktan sonra sadis bir gülücükle arabasını durdurdu ve rakibinin karşısına çıktı.

Clark bir çırpıda doğrularak Perkins'in midesine iki esaslı yumruk indirdi. Stan sendeledi, ama dengesini tekrar bularak Clark'ın göğüs kafesine bir yumruk salladı.

Genç kadın sonunda kendini topladı. Yarış bitmişti ve arabalar çıkış kapısında toplanıyorlardı. Bill Brady, Perkins' e kin dolu gözlerle baktı. Yaşlı Armitage da dimdik duruyor, ama bu üzücü kazadan kendisi sorumluymuş gibi dişlerini sıkıyordu.

Clark derin bir soluk alarak doğruldu ve ilk olarak gözleriyle kardeşini aradı. Tim'in vücudunda hiçbir yara yoktu. Clark bakışlarını Leonora'ya jaydırdı.

Leonora, Clark sağ salim kurtulduğu için Tanrı'ya dua etti. Yeniden Bill'in arabasına bindi.

Veteriner onu çiftliğe götürürken genç kadının dişleri bir birine vuruyordu.

-Ama neden? Diye sordu. Neden Perkins böyle bir vahşet örneği sergiledi? Neden Clark'a bu kadar kin besliyor? Bill derin bir iç çekti.

-Sanırım gerçeği size anlatmam gerekecek. Zaten yakında bu hikaye bütün Teksaslıların ağzında dolaşacaktır. Sizin önceden bilmeniz daha iyi.

Bill bir süre sessiz kaldıktan sonra devam etti:

Stan Perkins'le Clark bir zamanlar Tracy adında bir kızın peşinde koşuyorlardı. Clark Vietnam'dan yeni dönmüştü. Neden Tracy'yi bıraktı, bunun nedenini bilmiyorum.Öğrenmek için de Clark'la hiç konuşmadım. Tracy iyi bir kızdı, ama kendine bir koca arıyordu. Clark ise bu konudan söz etmek bile istemiyordu. Bunun üzerine Tracy, Stan'la ilgilenmeye başladı. Stan istediği zaman mükemmel bir insan olur.

Pek sık olmamalı diye düşündü Leonora. Ama veterinerin hikayesini kesmek istemiyordu.

-Evliliklerinden kısa bir süre sonra Tracy bir çocuk doğurdu. Çocuğun erken doğumu Stan'ı rahatsız etti. Çocuk çok tatlıydı, hatta güldüğünde tıpkı Stan'a benziyordu.

Leonora hikayenin devamını tahmin etmekte gecikmedi.

-Stan, Clark'ın savaş alanından erken ayrılmasını ve Tracy'yi bu kadar çabuk kendisine bırakmasını, çocuğun erken doğumuna bağladı. Müthiş bir kıskançlık benliğini sardı. Tracy de bıkmış olmalı ki, geçen hafta çocuğunu da yanına alarak annesinin evine gitti. Sanırım bugünkü vahşetin nedeni buydu.

Leonora sessizce bu acıklı hikayeden bir sonuç çıkarmaya çalıştı. Stan Perkins Clark'ı nasıl böyle bir şeyle suçlayabilmisti? Belli ki Clark'ı hiç tanııyordu.

-Umarım, o adamı hapse atarlar, dedi. En azından kısa bir süre için.

-Ama önce Clark'ın davacı olması lazım. Bu da beni şaşırtır. Clark'ı az çok siz de tanıyorsunuz. Her sorununu kendisi halletmek ister. Sanırım Tracy'yi kocasına dönmesi için ikna etmeye çalışacaktır.

Leonora düşüncelere daldı. O kaza sahnesinin belleğinden silmesi çok zordu.

Kaza anında Clark'a karşı hissettikleri, duygularını değerlendirmesine yardımcı olmuştu. Şu birkaç ay boyunca aralarında güçlü bir dostluk bağı kurulmuştu. Şimdi Leonora dostluktan da öte başka bir duygunun benliğini sardığını biliyordu. Aştı bu. Clark Taylor'ı seviyordu. Yaşadığını Clark'ın varlığıyla hissediyordu, onu düşünmek bile duygularını harekete geçiriyordu. Clark nereye isterse, gözü kapalı giderdi.

Ya Jean-Pierre? Jean-Pierre Leonora'nın ona muhtaç olduğu anda yanında değildi. Evet, onun kollarına atıldığı gerçektir, ama bu duygunun Clark'a beslediği tutkulu aşkla hiçbir benzer yanı yoktu.

Dalgın gözlerle yola baktı. Jean-Pierre'le evlenemezdi... Clark'ı seviyordu.

## ONİKİNCİ BÖLÜM

Çiftliğe varınca günlük işlerini yapmaya koyuldu. Amerikalılara özgü bu bayramın yemeği fırında pişiyordu. Leonora yemeği tepsiye aktarmak üzereyken Clark kapıda gözüktü. Duş yapmış üstünü değiştirmişti. Alnındaki ufak bir çizikten başka kaza geçirdiğini gözteren hiçbir kanıt yoktu. Leonora gözlerinin onun bakışlarından kaçırıldı. Clark'ın ona aşık olduğunu anlamasını istemiyordu.

-Tim masaya bir tabak daha ekledi. Sizin de bize katılmanızı bekliyoruz.

Genç kadın hafifçe başını salladı.

-Ama josita servis için bu akşam b urada değil.

-Leonora, diyerek Clark söz aldı. Aynı sorunla daha önce de karşılaştık. Derhal önlüğünüzü çıkarın ve beni izleyin.

Leonora salondan Tim'in sesini duydu.

-Bizi yalvartmayın Leonora. Haydi, çabuk olun. Açlıktan ölüyorum!

Claire Lossman yemek masasında Leonora'yı başıyla selamlamakla yetindi. Gümüş takımlar parlıyordu. Herkes peçetesini yerleştirdi ve ilk olarak ordövrlerden ele dolaşmaya başladı.

Claire yarışları izlememişti. Meraktan ölüyordu ve oğlunun ağzından laf almaya çalışıyordu.

-Bu olaydan söz etmek istemiyorum, dedi Clark. Bu konu benim için kapandı.

Claire bu sefer şansını Leonora üzerinde denemeye çalıştı ama Leonora da konuşmamakta kararlıydı.

-Sizde de Şükran Günü kutlanır mı?

-Elbette.

-Ailenizde bu olay önemsenir mi?

-Kesinlikle. Her zaman toprağa bağlı kaldık.

-Babanızın eğitmen olduğunu sanıyordu.

Profesör, diye düzeltmek istedi Leonora.

-Babam ailenin küçük oğluydu. Çiftlik, büyük kardeşine kaldı.

-Bir çiftlik, diye tekrarladı Claire.

-Bize o çiftlikten söz edin, dedi Clark.

Leonora güldü.

-Leaping T ile kıyaslanamaz bile. Ama toprak verimlidir. Hasat zamanı büyükbabamın babasını görmeye giderdi. Bu anın çocukluğumda ayrı bir yeri vardır. Kilden bir pipo içerdi.

-Desenize bir orman adamı!Ne dokunaklı!

Tim annesini süzdü.

-Anne, senin büyükbaban da toprakla ilgilenirdi. Ama onu hiç böyle küçümsemezdin.

-O, bir çiftlik işletirdi. Arada fark var sanırım.

-Çiftlik nerede? Diye sordu Clark.

-Kuzeyde, Hadrien duvarının yanında.

Leonora, Romalıların İskoç akınlarını önlemek için bu duvarı nasıl inşa ettiklerini anlatmaya koyuldu. Claire bu hikayeyi ilgiyle dinledi.

-Aileniz çiftliği hep kiraya mı verirdi?

Leonora, Claire'in saldırıya geçtiğini anlamıştı.

-Kiraya vermek mi? Carltonlar, topraklarını asla kiralamadılar. Çiftlik üç asırdır bize ait.

Odaya ansızın bir sessizlik çökünce Leonora titreyen sesiyle devam etti:

-Ev, pek büyük değildir...

Leonora kimsenin konuşmayacağını anlayınca:

-Kraliçe Elizabet'in devrine kadar uzanır., dedi. Mutfaktaki sütunlar...

Sonunda Tim konuşmaya karar verdi.

-Üç asır, diye mırıldandı. Çok uzun bir zaman...

Kahveyi salonda içtiler.Şöminede çıtırdayan odunların sesi duyuluyordu. Leonora Clark'a dönerek hafif bir sesle:

-Bir hata mı yaptım? Diye sordu. Konuşma neden o kadar çabuk yön değiştirdi?

-Şaşkınlıktan, dedi Clark. Sizin de bir geçmişiniz olduğunu unutmuştuk. Hem de üç asırlık bir geçmiş. Bizim için ilginç bir olay bu. Çünkü bizim geçmişimiz Avrupa'dan buraya göç eden insanlara dayanıyor.

-Üç asır fazla bir zaman değil, dedi Leonora.

-Çok kibarsınız Leonora.

Kibar mı? Leonora tüm gücünü harcayarak, bazen de yalan söyleyerek, onun kolalarına atılmamak için kendini tutuyordu. Kiarlık bu muydu?

-Bugünkü kazayı yarananmadan atlattığınıza sevindim. Ben... Yani biz çok üzüldük.

-Sahi mi?

Leonora Clark'ın sesindeki anlamı sezemedi. Clark ekledi.

-Yüzünüzü bembeyaz gördüğümde, benim için üzüldüğünüzü sanmıştım.Yoksa yanıldım mı?

-Hayır, diye fısıldadı Leonora.

Genç kadın odasına kapandığında bu itirafı yaptığına pişman oldu. Duygularını belli etmemeliydi.

Clark asla onunla evlenmezdi. Onun durumundaki bir adam, hiçbir etiketi olmayan bir hizmetkarla hayatını birleştiremezdi.Leonora'nın da Clark'a sunacağı tek şey, aşkıydı.

Ertesi sabah, günlük program listesini almak için Clark'ın çalışma odasına gitti. Tam içeri girmek zereyken telefon çaldı. Clark telefonu açıp bir süre karşısındakinin konuşmasını dinledikten sonra:

-Sizin için, Leonora, dedi.

Leonora kimin aradığını tahmin etmekte gecikmedi. Paris'ten Jean-Pierre arıyordu.

-Oh!Ne sürpriz!

Leonora kalbi son hızla çarparak masanın kenarına ilişti. Clark koltuğundan kalmadan onu süzüyordu. Yerinden kalkmaya da hiç niyeti yoktu.

Leonora artık onunla evlenemeyeceğini Jean-Pierre!e haber vermek istiyordu. Acaba Jean-Pierre bu haberi nasıl karşılardı?

-Noel'i Newyork'ta geçirmek mi?

Clark konuşmayı çatik kaşlarla dinliyordu. Leonora rahatsız olarak Fransızca konuşmaya başladı.

Hayır, Noel için Newyork'a gitmeyecekti. Nedenlerini ona mektupla açıklayacaktı, ama şimdiden bilmesi gereken bir şey avrdı: Onunla evlenmeyecekti! Pek çok yönden birbirleriyle uyuşamayacaklardı, zaten Paris'teki ilk karşılaşmalarından beri onları ayıran bir sürü olay olmuştu.

Leonora telefonu kapadığında alt üst olmuştu. Tahömin ettiği gibi Jean-Pierre bu haberi çok kötü karşılamıştı. Leonora bir an önce odasına çekilmek ve düşünmek istiyordu. Clark onu durdurdu.

-Oturun. Titriyorsunuz.

Clark ona bir fincan kahve uzattı.

-Demek ki Jean-Pierre'le evlenmemeye karar verdiniz.

-Siz... Siz her şeyi anladınız mı? Fransızca biliyor musunuz?

-Eh, az çok anlarım.

-Utanmalısınız!Böyle bir konuşmayı dinlemek...

Bunca olaydan sonra ne fark ederdi ki? İlk konuşmalarından beri Clark bu nişan konusuyla alay ediyordu.

Leonora boş fincanı masanın üstüne koyarak ayağa kalktı. Bacakları titriyordu.

-Biraz sonra tla gezinti yapacağım .Bana katılırsanız sevinirim.

-İmkansız. Fırında kekim var.

Clark bu denli ufak bir bahane karşısında gülmeden edemedi.

-Matmazel Carlton fırına bir kek atıyor ve o anda dünya duruyor. Pekala, o halde bekleriz. Keki fırından çıkardığınızda gelirsiniz.

Leonora odasına girince yüzünü soğuk suyla yıkadı. Kot pantolonunu giyerek mutfağa geçti ve piknik için bir şeyler hazırlamaya koyuldu. Hazırlıklarını bitirdiğinde kekde pişmişti. Jean-Pierre'e yazacağı mektubun içeriği kafasında şekillenmeye başlamıştı. Parisli adamın duygularını küçümsemek istemiyordu.

Clark, Rider'ın yavrusuyla ilgileniyordu. Clark'ın okşamaları atı hoşnut etmişti.

-Ona ne ad vereceksiniz? Diye sordu Leonora.

-Önerilerinizi bekliyorum.

-Pegase. Mitolojide kanatlı uçan atın adıdır.

-Pegase...

-At kişnedi.

-Vaftiz edildin oğlu. Artık adına layık bir at gibi davranmalısın.

Clark'la Leonora gezintilere başladılar. Az sonra kayalık bir alana doğru yol alıyorlardı.

-O sığınak nerede diye sordu Leonora.

-Pek uzakta değil.

-Biraz aptalca bir soru olacak ama sığınak ne işe yarıyor.

Clark anlatmaya başladı. Eskiden yaşlı bir adam inşa etmişti bu sığınağı. Şimdiyse kötü hava şartlarında yakalandıklarında dışarıda olan kovboyler sığınağı kullanıyorlardı.

Havada kışı haber veren bir serinlik vardı. Leonora artık sayıları tükenmekte olan bu sabahlardan birini doya doya yaşamaya gayret etti. Clark'ın varlığı ona yetiyordu Clark yanında oldukça...Gelecek yaz çiftlikte görev süresi dolduğunda... Leonora geleceği düşünmemeye karar verdi.

Sonunda piknik yerine vardılar. Bir dağ evini animsatiyordu burası. Clark eşyaları masanın üstüne koyduktan sonra panjurları açtı. Güneş odanın içini doldurdu.

-Epeydir kullanılmıyor, bazı yerleri onarmak gerekecek.Dama çıkıp bakayım. Belki kuşlar yuva yaparak,şöminenin bacasını kaptmışlardır.

Clark yukarı çıkınca Leonora yiyecekleri masanın üstüne yerleştirmeye başladı. Az sonra Clark aşağı inmişti.

-Yukarıda fazla hasar yok.

-Burası harika bir yer, dedi Leonora, ama dünyanın öteki ucu sanki. Çiftlikte buraya nazaran çok daha hareketli bir yaşam var.

-Çiftlikteki yaşam hoşunuza gidiyor mu?

-Hem de çok.

-Sahi mi? Londra'lı bir genç kızın Leaping T'de çok sıkılacağını sanıyordum.

-Hiç de değil! Değişikliği severim. Hamburgerler, uçak yolculuğu, atla gezinti... Bunların sizi şaşırtmaması lazım.Siz de Western türü müzikten hoşlanmanıza rağmen Wagner dinliyorsunuz. En iyisi bir sandviç

alın.Kendim yaptım.

-Harika.Bu kadar güzel yemek yapmayı nerede öğrendiniz? Okulda mı?

-Pek sayılmaz. Okulda disiplinli bir öğrenci değildim! Sınavlarımın kötü olduğunu gören babam, okul yerine kendimi evde fırının önünde eğitmemin daha doğru olacağına karar verdi. Galiba haklıydı da!

-Sizi o zaman tanımış olmak isterdim.Saçlarınızı örüyor muydunuz?

-Evet. Okuldaki çocuklar benle hep alay ederlerdi.

-Biraz anlatın. Sizin hakkınızda her şeyi bilmek istiyorum.Ailenizi, çocukluğunuzu... En ufak ayrıntısına kadar.

-Bütün bir hayat bile bir insanı tanımak için yeterli değildir.

-Yani beni hiç tanımadığınızı mı söylemek istiyorsunuz?

Leonora üşümeye başlamıştı. Hava serindi.

-Eğer damı onarmak istiyorsanız, hemen .alışmaya başlamalısınız, yoksa iş işten geçer.

-Soruma cevap vermediniz.

Leonora gözlerini indirdi.

-Sizden bir tek şey öğrendim. O da size güvenilebileceğim...

Leonora rahatsız olduğunu gizlemek için eşyaları toplanmaya başladı.

-Çantama bakar mısınız? Dedi Clark. Orada bir çekiç olması lazım.

Leonora çekici Clark'a uzattı.Gözü, bir çengelde asılı olan torbaya takıldı. Bu torbanın içinde ne olabilirdi? Genç kadın torbayı bağlayan ipi çözmek istedi. İp aniden hareket etmeye başladı. İki parlak göz ona bakıyordu.

Leonora bir adım gerileyerek bir çığlık attı. Clark hemen yanına geldi.

-Leonora!Neler oluyor?

Leonora Clark'ın güçlü kollarının omuzlarını tuttuğunu anlayınca sakinleşti.

-Korkmayın sadece bir yılan.Zavallı hayvan, oda sizden korktu.

Karayılan kapıya doğru ilerledi. Leonora başını Clar'ın omzuna gömdü.

Clark onun saçlarını okşadı.

-Yılanları tanımanıza size yardımcı olmam gerekecek.

Leonora hala titriyordu.

-Benim için de hepside tehlikelidir.

-Çok basit bir mantık. Bakın, doğadaki diğer yaratıklarla uyum içinde yaşamak istiyorsanız, ilk olarak yılanlara karşı cesur olmalısınız.

Clark çekiçe beraber diğer aletleri çantaya yerleştirirken yılanların, sürüngenlerin doğadaki dengeyi sağlamak açısından önemini anlattı.

-Çingiraklı bir yılan gözlerini dikip bana baktığında korkmamalıyım, dedi Clark.

-Ya da odanıza girip yatağınızın altına gizlendiğinde...

-Olabilir. Şehirde yetişmiş biri olarak, burada doğa şartlarına karşı fazla zorlanmadınız. Biraz da dilinizi tutmayı öğrenseydiniz, belki de...

-Ne yazık ki bunu bende göremeyeceksiniz. Öncelikle sizin susmayı öğrenmeniz gerekecek. Oh! Özür dilerim, söylemek istediğim bu değildi. Ben...

Clark devam etmesi için genç kıza ısrar etmedi. Atların bulunduğu yere gidene kadar da Leonora'ya gülümseyerek baktı. Dönüş yolculuğu daha kısa sürdü.

## ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün, öğleden sonra Tim Leonora'ya Hawkridge'de bir gezinti yapmalarını teklif etti.

-Şu sıralar araba galerisinde fiyatlar çok müsait. İlgiilenirseniz...

-Bu ay olma, Tim. Josita'nın düğün hediyesi için biraz para biriktirmek istiyorum.

-Yine de gelin hiç belli olmaz.

Tim'im gülücüğü karşısında Leonora daha fazla karşı koyamadı. On dakika sonra yola çıktılar.

Ufukta kara bulutlar gözüktüyordu.

-Birkaç gün sonra gidiyorum, dedi Tim.  
-Biraz daha kalamaz mısın?  
-Bütün yaralarım iyileşti. Daha fazla beklemek istemiyorum.Noel’de burada olacağıma anneme söz verdim. Siz de burada olacaksınız değil mi? Bana mendil sallamanızı isterim.  
-Ama bir şartım var.  
-Söyleyin.  
-Bana “sen” diye hitap edeceksin.  
Deikanlı göz kırptı.  
-Her zaman deneyebiliriz, Matmazel Carlton.Size borçlu olduğumu unutmayın.  
Leonora gülümsedi.  
-Ne yazık ki sana fazla yararım dokunmadı. Ne zaman ağabeyinle ya da annenle senin okul durumunu konuşacak olduysam, başka konularla ilgilenmemi söylediler.  
Leonora devam etmeden önce kısa bir süre sustu.  
-Biliyorsun, çiftlikte kalmalıydı. Okulun açılmasını beklerken Bill’le çalışabilirdin.  
-Bill’le çalışmak mı? Bu da nereden çıktı?  
-Masum rolü yapma. Çok iyi bir veteriner olacağını sende biliyorsun.  
-Clark asla kabul etmez.  
-Sorun o değil. Veteriner olmak senin hoşuna gider miydi?  
Tim bir süre dalgın gözlerle yola baktıktan sonra gülerek:  
-Neden olmasın? Dedi. Timothy Lossman, veteriner...Kulağa hoş geliyor.  
Sonunda yağmur başladı. Hawkridge’e vardıklarında bardaktan boşanırcasına bir yağmur yağıyordu. Yolcular tentelerin altına sığınmışlardı. Tim galerinin önünde arabayı bıraktı. Leonora’nın kapısını açtı ve birlikte içeri girdiler.

Onları satıcı, Bay Owens karşıladı. Uzun boylu, zayıf bir adamdı ve gözleri miyop olduğu için gözlüğe takıyordu.  
-Bir göz atmak ister misiniz? Gelin.  
Eliyle tek tek arabaları işaret ediyor ve hepsi hakkında ayrıntılı bilgi veriyordu. Leonora mavi Chevrolet’ye doğru ilerledi. Chevrolet aynı yerde duruyordu. Genç kadın derin bir iç çekti. Tim ona seslendi.  
-Çok iyi bir fırsat Leonora. Bu araba başka sergiden özel olarak getirilmiş.  
Birkaç adım ötede satıcı Bay Owens gözlük camlarını siliyordu.  
-Çok iyi bir arabadır, matmazel, dedi göz kırparken.  
-Bundan eminim, dedi Tim’de. Arada bir böyle kaliteli arabalar gelir.  
Genç kadın arabanın çevresinde bir tur attı. Bir türlü fiyatını soramıyordu. Sonunda aldığı cevap onu şaşırttı. Çok uygun bir fiyat bu! Tahmininin çok altındaydı.Tim’i kolundan çekerek bir köşeye sürükledi. Onunda fikrini almak istiyordu.  
-Siz... sen bana soracak olursan bu fırsatı kaçıрма derim.  
Leonora gülümseyerek çek defterini çıkardı.  
Bu sefer Tim sıcak bir ortamda uğurlandı. Tim eşyalarını arabaya yerleştirdikten sonra annesini öptü. Clark’ın da elini sıktı. İki kardeş Leonora’nın Chevrolet’i hakkında son bir espri daha yaptılar. Sonunda Tim yola çıktı. Claire elbisesinin kemerini sıkarak, Leonora’ya doğru yaklaştı.  
-Sizi on dakika sonra odamda bekliyorum.  
Leonora holdeki aynada kıyafetini gözden geçirdi. Sıkıca arkaya toplanmış saçları, krem rengi ikili takımı ile kıyafetine hiçbir kusur bulunamazdı.Bayan Lossman’ın kapısına vurdu.  
Leonora içeri girince Claire kalemını bıraktı.  
-Bu ayın beşinde bir yemek vermek istiyorum. Armitage ailesi, senatör Wilkins ve karısı ile Mackesieler olacak. Toplam on iki kişi.İşte menü.

Leonora listeye bir göz gezdirdikten sonra:

-Aydın beşi mi demiştiniz? Diye sordu.

Evet.

-Ama o gün Josita evleniyor!

-tören öğleden sonra. Yemeği hazırlamak için yeterince vaktiniz olur kanısındayım.

-Siz düğüne katılmayacak mısınız?

Josita çok üzülecekti. Claire Lossman'ın düğüne katılmasını çok istiyordu.

-Hayır, katılmayacağım. Bir şey daha var. Clark konuklarımızla ilgilenmek zorunda. Onunla yapacağınız özel konuşmalara biraz ara vererseniz, sevinirim.

Leonora odadan çıktığında neredeyse ağlayacaktı.

Kendini toparladığında günlük planı öğrenmek için Clark'ın odasına gitti.

-Arabadan memnun musunuz? Diye sordu genç adam.

-Çok iyi çalışıyor.

Leonora gözlerini kaldırmadan konuşuyordu.

-Bana bakın, diye emir verdi Clark. Artık sizi tanımaya başladım. Neyiniz var?

-Hiçbir şey.

-Clark ellerini ensesine birleştirdi.

-Bir şey söylemeyecek misiniz? Çok inatçısınız. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.

Leonora Clark'a annesinin davranışından söz etmek yerine kendini öldürmeyi yeğledi. Sessizliği sürdürmeyi tercih ederek her zamanki gibi kalemle kağıdını çıkardı.

-Tereyağlı kuzu eti, akşam yemeği için uygun mu?

-Neden olmasın? Madem derdinizi söylemeyeceksiniz...

Claire Lossman öğleden sonra Leonora'yı tekrar odasına çağırdı. Gözlerinde öfke pırıltıları vardı.

-Hizmetkarlarımdan birinin oğluma benim hakkımda şikayette bulunmalarından hiç hoşlanmam.

-Ama yemin ederim ki...

-Siz odasını terk eder etmez, Clark benim odama baskın yaptı.

-Asla böyle bir şey yapmayacağımı size bir kere daha söylemek isterim, madam.

Claire genç kadını bir süre daha süzdü.

-Belki de doğru söylüyorsunuz. O halde bunun tek bir açıklaması var. Clark...

Claire Lossman aniden sustu.

-Şimdilik bu kadar. Yemek davetini ayın altısına erteledim.

Virgen Maria Kilisesi'nin üstünde birkaç bulut kol geziyordu, ama gökyüzü açık sayılırdı. Davetliler birkaç gündür süren yağışlı havalardan sonra güneşi görünce çok sevindiler ve bu hava değişikliğiyle Josita'nın düğünü arasında hemen bir bağlantı kurarak, iyi niyetinden dolayı, Tanrı'nın Josita'ya bir armağan verdiği sonucunu çıkardılar.

Kilise onyedinci yüzyıldan kalmaydı.

Leonora bej rengi takımını giymiş, başına da geniş kenarlı bir şapka takmıştı. Saçları topuz halinde ensesinde topluyordu. Boynu da inci bir kolye ile süslenmişti.

Davetliler sıralara yerleşiyorlardı. Stan Perkins'in yanında oldukça güzel bir kadın vardı. Leonora onun Tracy olduğunu tahmin etmekte gecikmedi. Perkins halinden memnun gözüküyordu. Leonora evli çiftin barışmış olmasına sevindi. Salonda bir org sesi duyuldu ve tören başladı.

Birkaç saat sonra Leonora hareketli bir Meksika melodisinin eşliğinde Clark'la dans ediyordu. Topuzundan ayrılan birkaç saç teli gözünün üstüne düştü.

-Eğer bir kere bu ritimde dans edersem, kendime yeni bir bacak bulmam gerekecek.

-Yoruldunuz mu?

Eğlence devam ediyordu. Barmen bile görevini bırakmıştı:

-Herkes kendi servisini yapsın, diyordu. Ben dans edeceğim.

Orkestra hafif bir müzik çalmaya başladığında ışıklarda azaldı. Clark kollarını açtı.

-Eş değiştirmelisiniz, dedi Leonora.

-Josita'yla, annesiyle ve teyzesi Maria ile dans ettim, dedi Clark parmaklarıyla hesap yaparken. Diğer teyzesi Rosa'yı da dansa kaldırdım ama...

-Tamam, tamam! Size inanıyorum! Bütün aileyi saymayacaksınız herhalde!

-Biraz daha şampanya?

-Ayaklarım yerden kesilmek üzere.

Clark yeniden genç kızın belini sardı.

-Unutmayın, bu dans bir slov.

-Yani? Bu dans erkekler genç kızlara sıkıca sarılısınlar diye mi icat edilmiş?

Leonora başını Clark'ın omzuna yasladı. Clark dudaklarını genç kadının saçlarına gömerek mırıldandı:

-En son dansımızı hatırlıyor musunuz?

-Mmmm...

Rodeo gecesi.

-O zamandan beri çok şey değişti. Sizce de öyle değil mi? Diye sordu Clark.

-Pek sanmıyorum.

-Nasıl? Kendi açımdan, daha dayanılabilir bir insan olmak için elimden gelen çabayı gösterdim kanısındayım. Çaba deyip de geçmemek lazım. İnsan bütün gününü sizin gibi birinin yanında geçiriyorsa, belli bir mesafeyi korumak gerçekten kolay değil.

Leonora o son kadehteki şampanyayı içmemiş olmak isterdi. Başı dönüyordu. Clark'ın sesini bile güçlükle duyabiliyordu.

-Eğer kırmızı yanakları, dağınık saçları ve yarısı silinmiş makyajları seviyorsanız memnun olmalısınız. Bu akşam berbat görünüyorum.

-Berbat mı? bu sözcük ikimiz için ayrı anlamlar taşıyor olmalı.

Clark bunları söyledikten sonra ateşli bir şekilde Leonora'yı öptü.

Leonora bu öpücük için ortamın çok müsait olduğu kanısına vardı. Müzik, şampanya... Ama sonuçsuz bir öpücük.Orkestra sustu. Aynı anda dudakları da birbirinden ayrıldı. Işıklar yeniden etrafı aydınlatmaya başlamıştı. Leonora saatine bakarak:

-Oh! Vakit çok ilerlemiş, dedi. Artık yatma zamanı geldi.

-Hangi yatakta? Benimki mi, sizinki mi?

-Clark, bırakın beni. Herkes bize bakıyor.

-Sizi götürüyüm.

Arabaya bindiklerinde Leonora başını Clark'ın omzuna yasladı ve motorun sesiyle uykuya daldı.

Az sonra kirpiklerini araladı. Şampanya onu etkilemiş miydi, yoksa gerçekten yorgun muydu?

-Uyanın Leonora, diyordu Clark. Geldik.

Clark yüzünde esrarengiz bir gülümsemeyle Leonora'ya baktı. Yoksa yeniden mi öpecekti? Leonora ister istemez dudaklarını öne uzattı ve Clark'ın temasını duymak için bekledi.Şampanya gibi, hiçbir gelecek vaat etmeyen o öpücükler...

-İyi geceler, Clark...

Leonora Clark'ın bir hareket yapmasını bekliyor, hala oyalanıyordu.

Clark'ın gözlerinde kurnazca bir pırıltı vardı.

-Bir gün size ne demiştim, hatırlıyor musunuz? Siz o fırsatı yaratmadıkça sizi öpmeyecektim!

-Hayır, hatırlamıyorum.

Ama hemen ekledi:

-Geçen akşam, lokantada o sözünüzü unutmuş olmalısınız.

Bu cümle Clark'da herhangi tepki yaratmadı.Hala aynı esrarengizlikle gülüyordu.

-Leonora gören de öpülmek istediğinizi sanacak.

Sesi sertti. Genç kadının alnını hafifçe öptükten sonra çenesinden tuttu.

-Yanılıyor muyum?

-Öpün beni, diye fısıldadı Leonora. Yalvarırım.

Sonra kolalıyla Clark'ın bedenini sardı. Kalbi son hızla çarpıyordu. Çok geçmeden yine bir hata yaptığını anlayarak, geri çekildi.

Kendinden emin olmayan bir sesle "iyi geceler" dedi ve titreyecek dışarı çıktı.

-Bekleyin Leonora Sizinle konuşmak istiyorum.

-Bu akşam olmaz sizi dinleyecek halde değilim.

Güneş mutfağın içini ışınlarıyla doldurmuştu. Leonora sanki hareket etme yeteneğini yitirmiş gibi sandalyede oturuyor, panjurları kapatacak gücü nereden bulacağına kendi kendine soruyordu. Önündeki bardakta aspirin tabletini eritmişti. Bu sanbah uyandığından beri kafasında tek bir düşünce vardı.:Clark'ın davranışı ne anlama geliyordu? Bundan sonra ne olacaktı? Buna karar verecek tek insan Clark'tı.Leonora'nın onun kararına uymaktan başka çaresi yoktu.

Claire'in vereceği davetin hazırlıkları bir süre için de olsa düşüncelerinden uzaklaşmasına yardım etti. İçtiği şampanya yüzünden migren ağrıları artmıştı. Diğer iki Meksikalı hizmetkar da yörede salgın olan grip hastalığına tutulmuşlar, yatağa hapsolmuşlardı.Bu yüzden iki ayrı hizmetçi tutmak gerekmişti. Yemek sona erince Leonora bitkin bir halde sandalyeye çöktü. Hizmetkarlardan biri yanına geldi. -Madam sizi görmek istiyor. Neden? Diye sordu Leonora kendi kendine. Yaptığı güzel yemeklerden dolayı onu kutlamak için mi? Claire Lossman bu inceliği gösterecek bir kadın değildi. Leonora önlüğünü ve saçlarını topladığı fuları çıkardı. Saçlarını taradıktan sonra dudaklarına hafif bir ruj sürerek mutfaktan çıktı. Kıyafeti konukların yanına çıkmasına müsaitti.

Herkes salona geçmişti.Kanepeye oturmuş olan ev sahibi, kahve servisini yapıyordu. Kelly yaşlı başlı bir adamla flört eder gibiydi. Clark ortalarda görünmüyordu. Leonora bir düzine insanın meraklı bakışları altında salona girdi.

Okul yıllarında da bu tür deneylere tabi tutulduğu için profesyonel bir kendine güven duygusuyla yürüdü. Kelly kavalyesinin kolunu burakarak salonun ortasına geldi.

-Onu sempatik bulmuyor musunuz? Bence çok iyi bir koca olur.

Parmakları mücevherlerle kaplı şişman bir kadında öne çıkarak, olayı aydınlattı.

-Geç kaldın Kelly. Aynı şeyi ben senden önce düşündüm. O adam otuz yıldır benim kocam. Kaprislerinin çekecek başka birini bulmalısın. Koca avına çıktığını herkes biliyor.

Claire gözlerini kaldırdı.

-Oğlumla Kelly hakkındaki dedikodudan mı söz ediyorsunuz? Her şey önceden ayarlandı.

-Oh!Ben başka türlü anlamışım. Üstelik Kelly'nin bu akşamki hareketleri... Ah!Claire, bize sözünü ettiğiniz küçük hanım bu olmalı.

Claire Lossman Leonora'nın yanı başında durduğunu yeni fark etmiş gibi o tarafa döndü.

-Sevgili dostlarım! Dedi. Dikkatinizi bu yöne verin, Lütfen size aşçımızı tanıtmak istiyorum.

"Aşçımız" Matmazel Calton, Leaping T'nin yeni hizmetkari ya da İngiltere'den bizim isteğimiz üzere gelen küçük hanım değil de aşçı... Claire Lossman belli ki onu küçük düşürmek istiyordu. Leonora yine de gülümsemeye çalıştı.

-Sevgili Jack, diye söze başladı Claire.

Kelly'nin sempatik olarak nitelendirdiği adam öne doğru ilerledi.

-Portakallı bıldırcını çok beğenmiştiniz. İşte bütün gün boyunca zorlanarak yemeği pişiren aşçımız burada. Zorlanarak mı? Leonora gülmek için kendini zor tuttu. Mutfak konusundaki sanatını ortaya koyarken kesinlikle zorlanmıyordu.Tam tersine yeteneklerini göstermek için bu fırsatların en iyi şekilde değerlendirmek istiyordu.

Konuk Leonora'nın elini sıktı.

-Jack Ferrier. Çok iyi başarıyorsunuz. Bir gün buradaki kovboylara hizmet etmekten bıcarsanız, bana haber verin. Size daha ilginç bir iş bulabilirim.

-Çok teşekkür ederim.

-Leonora İngiltere'den geldi, diyerek Claire sözlerine devam etti. İngiltere şu an ekonomik bir krizin içinde.Neyse ki Leonora bizim sayemizde kendine bir iş buldu.

Claire Lossman sınırı aşmaya başlamıştı. Bu oyun daha ne kadar sürecek, diye düşündü Leonora.

Odaya sıcak bir hava hakimdi ve boyalı kadınların parfümleri bu havaya karıştıkça sıcak daha da çekilmez oluyordu. Üstelik başının ağrısı da Leonora'yı rahatsız ediyordu.

Claire Lossman şimdi Leonora'nın eski yüzü bavulundan söz ediyordu.

-Elle tutulacak yerinde sadece bir ip vardı!

Leonora bu konuşmalara dha fazla dayanamazdı. Kibarca izin isteyerek salondan ayrıldı. Dışarı çıkınca gecenin serinliğinde kendini daha iyi hissetti.

Çaşre neden herkesin içinde onu rezil etmek istemişti? Aradığı neydi? Böyle iğneli konuşmakla ne amaçlıyordu?

Leonora sokak kapısının açıldığını duydu.

-Leonora?

Leonora karanlığa gizlendi.

Clark kapıyı kapatarak Leonora'nın bulunduğu yere doğru ilerledi.

-Neredesiniz?

Leonora duvara yaslanmış, kalbi sıkışarak Clark'ın onu görmemesini diliyordu.

Clark eliyle omzuna dokundu.

-Annemin son sözlerini duydu.

-O bavul... Babama aitti. Ona çok değer veririm.

-Biliyorum.Titriyorsunuz. Gelin, sizi dairenize götürüyüm.

Clark ceketini çıkararak Leonora'nın omuzlarına koydu. Ama genç kadın bu armağanı istemediğini başını sallayarak belitti.

-Gelin, diye üsteledi Clark. Size söyleyecek önemli bir şeyim var.

Clark onu çalışma odasına doğru sürükledi.Leonora her sabah oturduğu koltuğa oturdu.Clark ise çalışma masasının kenarına ilişti.

-Neler olduğunu tahmin edebiliyorum. Claire bazen çok acımasız olur. Onun adından sizden özür dilerim.

-Özür dilemesi gereken siz değilsiniz. Bu olayla sizin hiçbir ilginiz yok.

-Yanılıyorsunuz.Tersine salonda olanların tek sorumlusu benim. Belki sizde farkındasınız, annem beni Kelly Armitage'la evlendirmek istiyor. Ben ilgisiz görünerek sonunda annemin bu fikirden vazgeçeceğini sandım. Ama yanıılmışım. Bu komediye bir an önce son vermeliymişim. Siz bu eve geldiğiniz ilk günden beri de Claire benim size...

Clark bir an susarak sözlerine devam etti.

-Benim size aşık olacağım fikrine kapıldım.

Leonora boş gözlerle Clark'a bakıyordu.

-Annem bu konuda benden daha zeki davrandı. Son ana kadar ben bu fikre karşıydım. Ama sizi seviyorum Leonora. Sizinle evlenmek istiyorum.

Clark gözlerini yere indirmiş, bir kalemle oynuyordu. Laonora Clark'ı daha önce hiç bu kadar beceriksiz görmemişti. Ama yalan söylemeyi beceremiyordu! Üstelik yalan söylemek ona yakışmıyordu!

Daha birkaç gün önce hiç evlenmeye niyetli olmadığını söyleyen bu adam neden şimdi ona evlenme teklif ediyordu?

Clark aniden kalemi bıraktı.

-Cesaret Leonora! Bir şey söyleyin!

-Bağırmayın. Başım ağrıyor.

Leonora ayağa kalkarak Clark'ın ceketini özenle koltuğun üzerine bıraktı.

-Sözleriniz beni yaraladı Clark. Biraz düşünürseniz bu evlilik önerisinin bir tekliften çok bir sadaka olduğunu siz de anlarsınız. Böyle bir karar vermek sizin açınızdan büyük bir hata olur. Acıma duygusu sağlıklı bir ilişki kurmak için yeterli değildir.

Clark Leonora ona bir tokat atmış gibi bir adım geriledi.

-Bravo!Sizin için bir değer taşımadığımı itiraf edebilir misiniz? Geçen akşam lokantada, ilk karşınıza çıkanın kollarına atılmaya hazırınız. Jean-Pierre belki farkında değil ama, sizden kurtulduğu için çok şanslı bir erkek! Leonora bembeyaz kesilen yüzüyle, umutsuzca odasına koştu. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istiyordu.

## ONBEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah Leonora acınacak haldeydi. Yorgundu ve başının ağrısı hala geçmemiştir. Dairesinin mutfağında kendine çay hazırladı ve bir robot gibi bardağını dudaklarına götürdü. Vakit epey ilerlemiş olmalıydı. Leonora bir süre boş gözlerle dışarı baktıktan sonra giyindi. Bir at gezintisi sinirlerine iyi gelirdi.

At bakıcısı Leonora'nın tedirginliğini sezmekte gecikmedi.

-Çok uzaklaşmayın. Fırtına çıkacağı söyleniyor. Kendinizi tehlikeye atmayın.

-Sadece küçük bir tur. Düşüncelerimi toparlamak istiyorum.

-Eğer yamaçlarda dolaşacak olursanız, patron çok kızar. Zaten bugün sinirli. Her halde yeni haberi duydunuz.

-Hayır. Ne oldu?

-Bill Brady ile kapışmışlar. Galiba bu sabah büroda tartışmışlar. Düşünebiliyor musunuz? Bay Taylor Bill Brady'e "seni bir daha bu evde görmek istemiyorum!" demiş. Onca yıldan sonra! Bill senelerdir çiftliğin veterineridir.

Belki de siz bilirsiniz, Bay Taylor'un kafasında neler olabilir?

Zavallı adam çok şaşırmaşa benziyordu.

-Sonunda barışacaklardır, dedi Leonora. Merak etmeyin.

At bakıcısı inanmamış gibi başını salladı. Aslında Leonora da bu sözleri inanarak söylememiştir.

At, ahırdan kurtulmanın sevinciyle koşmaya başladı. Hafif solgun bir güneş ışığı yaprakların arasından kendini gösteriyordu. Ama gökyüzünde yine bulutlar vardı.

Düşüncelere dalan Leonora farkında olmadan atı kayalıklara doğru sürdü.

İlk yağmur damlaları alnına düşmeye başladığında çevresindeki yabancı doğanın varlığını fark etti. Yağmur hızlanıyordu. Genç kadın az ötedeki kulübeye gitmeye karar verdi. Atını daha önce Clark'la gittiği eve doğru sürdü.

Kapıyı açıp içeri girdiğinde, şöminenin yanında bulduğu tase su doldurdu. Ardından şömineyi yaktı. Genç kadın minderlerden birine oturarak kahvenin pişmesini bekledi.

Metalin buruk kokusu burnuna geldiğinde uyuyakalmış olduğunu anladı. Uyurken şu taşmıştı. Doğrulmak için insanüstü bir çaba sarf etti. Galiba ateşi de yükselmişti.

Yeniden uykuya daldı. Ama altıncı hissi uyarısıyla gözlerini araladı. Odada hareket eden bir gölge vardı. Clark'ın Stetson'unu ve deri ceketini masanın üstünde gördü. Genç adamın yüzünü bir sis perdesinin ardından şöyle bir seçebildi.

-Uyandınız mı?

Leonora titriyordu.

-Ateşiniz var.

Leonora cevap vermedi.. Dişleri birbirine vuruyordu. Clark şömineye odun attı.

-Üzerinizdeki ıslak elbiseleri çıkarın.

Leonora doğruldu. Clark onun bluzunu çıkarmasına yardım ettikten sonra:

-Pantolonunuzu da çıkarın, dedi.

Leonora kemerini çözerken sendeledi.

-Arkanızı dönün, diye fısıldadı.

-Daha önce de kadın bacağı gördüm.

Clark pantolonu paçalarından çekti. Sonra Leonora'yı hafifçe koludan tutarak onun ayağa kalkmasına yardım etti. Leonora'nın başı dönüyordu. Clark onu bir battaniyeye sararak, özenle yatağın üstüne bıraktı.

-Menü diye söze başladı, hazır çorba ve sıcak kahve.

-Hiçbir şey yutamam

-Gayret etmelisiniz. Ağzınızı açın.

Sonra ilk yardım kutusunu açarak iki ilaç tabletini genç kadının avcuna bıraktı.

Leonora homurdanarak ilaçları yuttu.

Clark çantasından bir tencere çıkartarak suyla doldurdu.

Leonora yarı kapalı gözleriyle kafasındaki bin bir düşünceyi sıralamaya çalışarak:

-Özür dilerim, dedi. Ben...Şöminenin üstünde bir tas buldum. Ama ateşte unuttum, sanırım artık kullanılamaz.

Yenisini alacağıma söz veriyorum...

-Susun. Yörede grip salgını var ve siz de gribe yakalandınız.Ama geçecektir.

-Hayır susmayacağım. Söyleyecek çok şeyim var. Öncelikle karşıma çıkan ilk erkeğin kollarına atılmamalıydım.

-Neden söz ediyorsunuz?

-Dün beni bu yüzden suçlamıştınız.

-Hiç hatırlamıyorum.

-Aklınız size oyun oynuyor.Bu sabah da Bill'le yaptığınız aptalca tartışmayı duydum.

-Artık düşünmeyin. Her şey yoluna girdi. Bill özürlerimi kabul etti. Aptalca bir tartışmaydı. Bill bir şey yapmadı.

Morali bozuk olan benim.Bill de bunu anlayışla karşıladı.

-Neden o kadar öfkelenediniz?

-Çünkü benim evlenme teklifimi reddetiniz.

Leonora ateşler içinde kıvranarak kendini yatağa bıraktı. Yavaş yavaş anlıyordu.

Uyandığında Clark'ı başucunda, elinde bir çorba kasesiyle gördü.

-Daha iyisiniz ya?

-Evet.

-Öyleyse için.

Leonora dudaklarını sıcak çorbaya uzattı ve birkaç yudum aldı.Hala kafasında bir yığın soru vardı.

-At! diye bağırdı birden korkuyla.

-Yerinde duruyor. Onu bağlamayı unutmuşsunuz, ama akıllı hayvandır. Kıpırdamamış bile.

-Ya Tim?

-Tim ne?

-Veteriner olmak onun çok hoşuna gidecektir. Bunu biliyorsunuz. Neden kabul etmiyorsunuz? Tim bütün hayatını sizin isteklerinize cevap vermek için feda etmeyecek sanırım.Sizi çok takdir ediyorum ama...

-Sakin olun Leonora, sakın olun. Tim dilediği hayatı yaşamakta serbest. Şimdi dinlenin.

-Üşüyorum.

Clark onun ellerini avuçlarının arasına aldı.

-Leonora, dedi sonunda, bu kadar kör olabileceğinizi hiç tahmin etmezdim. Görmüyor musunuz? Lokantadaki o öpücükten sonra, gözüm sizden başkasını görmez oldu. Sürekli aklımdasınız. Şimdi beni anlıyor musunuz?

Genç kadın bir iç çekti.

-Sizin gibi insanların toplumda belli bir yeri vardır...

-Dinleyin. Eğer sizi tek korkutan dedikodularsa, bir kapitalizm örneği vererek bütün çiftliği size armağan ediyorum.Her şeyi... Böylece benimle evlenebilecek kadar zengin biri oluyorsunuz.

-Saçmalamayın...

-Madem ancak bu şekilde ikna olacaksınız, tereddütsüz her şeyi size devrediyorum.

Bu bir aşk itirafıydı. Leonora Clark'a sokuldu.

-Hayır Clark. Beni olduğum gibi kabul etmeni isterim.

Leonora yastığını düzeltti ve geceliğin kollarını çekiştirdi. Clark az sonra gelirdi. Genç kadının yüzü mutluluk dolu bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

Clark'ın dağ evine geldiği günden aklında tek bir şey kalmıştı. Battaniyelere sarılmış bir halde, sevdiği erkeğin kucağında çiftliğe dönüşü. O günden beri bu beyaz yataкта yatıyor ve Josita'nın annesinin çabalarıyla ateşini düşürmeye çalışıyordu.

Kapının vurulduğunu duydu: Gelen Clark'tı.

Genç adam zayıflamıştı. Gergin yüz hatları ne denli yorgun olduğunu gösteriyordu. Gözlerinin altında uykusuzluktan dolayı mor halkalar oluşmuştu.

-Nasıl iyisin ya? Yarın sabah evlilik formaliteleriyle ilgilenmeye başlayacağım.Tören gelecek hafta yapılacak.Sence uygun mu?

-Harika.

Clark yumuşak bakışlarla Leonora'yı süzerek:

-Nasıl yapıyorsun? Diye sordu. Her seferinde duymak istediğim sözleri buluyorsun. Tim'den haber aldım, diyerek devam etti. Nikah gününde burada olacak . Eh, olacağı buydu. Atlardan biri onu üstünden atmış.

Sonuç: Kırık bir bacak. Anneme gelince...

Genç kadın soluğunu tuttu:

-Evlilik kararımızı ona ilettim. Evimizin dekorasyonu için bir yığın fikri var. Annem renk uyumu konusunda gerçekten uzmandır.

-Evimiz mi dedin?

-Elbette sevgilim.Seni sadece kendim için istiyorum. Mimar arkadaşım planları çizmek için seni bekliyor.

Leonora ajandasına not ettiği seyahat tarihlerini hatırladı.

-Hangi tarihte Houston'da olmanız gerekiyor?

-O yolculuğu iptal ettim. Sen hastayken...

-Ama oraya gitmelisiniz! Bu çok önemli!

-Hiçbir şey senin sağlığından önemli olamaz. Bu yataktan kalkana dek yanında olmak istiyorum.

Josita'nın annesi anaç bir tavuk gibi benimle yakından ilgileniyor. Geçen hafta Bill, Houston'a yapılacak olan bu yolculuğun büyük bir önem taşıdığını söylüyordu. Onun fikirlerine saygı duymalısın.

-Pekala. Yarın yola çıkıyorum.Pazartesi günü dönerim.

-Daha önce olamaz mı?

-Kesinlikle olmaz! Görüyorsun ya, uzun kalmamı istemiyorsun!

-Sandığın gibi değil. Gitmekle beni mutlu edeceksin.

Clark genç kadının dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Genç adam odadan çıktığında Leonora mutlulukla uykuya daldı. Claire bile mutluluğuna gölge düşüremeyecekti.

Clark annesi konusunda neler söylemişti. Fazla ayrıntılı konuşmamıştı. Sadece annesinin tepkisine şöyle bir değinmişti. Ama artık bunun bir önemi yoktu, çünkü Claire'le aynı çatı altında yaşamayacaklardı.

Şafakta, Clark'ın uçağı havalandı. Leonora havalanan uçağın homurtusunu uykusunun arasında şöyle bir duyabildi.

## ON ALTINCI BÖLÜM.

Duvardaki saat haftalardan beri kurulmamıştı. Panjurların arasında toz öbekleri vardı. Leonora kahvenin pişmesini beklerken, mutfağa eleştiri dolu gözlerle bakıyordu. Burayı temizlemenin zamanı gelmişti.

Kapının açıldığını duydu ve çok geçmeden de karşısında, elinde kocaman bir çiçek demetiyle Bill'i gördü.

-Bugün yataktan kalkacağınızı söylemişlerdi. Günlerdir Josita'nın annesini ikna etmeye çalışıyorum., ama her seferinde o galip geliyor: Hayır Senyor Brady, ziyaret yok", Hayır Senyor Brady, kendisi çok yorgun". Sizi bir daha hiç göremeyeceğimi sanıyordum!

Bill göz kırparak sandalyelerden birine oturdu. Leonora çiçekleri koymak için bir vazo arıyordu.

-Çiçekler için teşekkürler. Hepsi de harika.

Bill hiç konuşmadan genç kadını süzüyordu.

-Son görüşmemizden beri epey olay yaşandı, dedi sonunda.

Acaba Clark'la yaptığı tartışmayı mı ima etmek istiyordu? Leonora bu konuyu fazla kurcalamak istemedi.

Sadece başını eğerek:

-Evet, dedi.

Mutfağa bir sessizlik çöktü. Sonunda Bill.

-Haydi, artık itiraf edin! Dedi. Herhalde benden şahidiniz olmamı isteyeceksiniz!

-Demek biliyorsunuz!

-Nişanlınız mutlu haberi ilk bana ilettili.

Bill genç kadının yanağına hafif bir öpücük kondurdu.

-Tebrikler! Ah!Mektubunuzu vermeyi unutuyordum.

Cebinden Leonora'nın adına yazılmış bir zarf çıkardı. Zarfın sol üst köşesinde Amerikan hükümetine ait bir damga vardı.

Leonora mektubu sessizce okudu. Bill'in sesini sanki çok uzaklardan duyabiliyordu.

-Kötü bir şey mi var? Yüzünüz bembeyaz!

Leonora donuk bir sesle:

-Çalışma iznini geri alıyorlar, dedi. Ülkeyi terk etmek zorundayım.

Bill mektubu Leonora'nın elinden kaparak bir çırpıda okudu.

-Bir yanlışlık olmalı. Hemen Clark'a telefon edeyim. Bill hışımla sandalyesinden kalktı. Ama Leonora onu durdurdu.

-Hayır. Onu rahatsız etmenin bir gereği yok. Bir yanlışlık olduğu kesin. Bayan Lossman'a haber vereceğim.

Bayan Lossman ona yardımcı olabilirdi.

Bill düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı.

-Evet, dedi. Belki.

-Göreceksiniz. Elinden geleni yapacaktır.

Leonora kahveyi tepsiye koyarak hole çıktı.. Claire Lossman konuklarına "aşçı"sını tanıttığı günden beri Leonora'yı bir daha görmemişti. Belki de görmek istememişti... Evlilik haberini öğrenince de bir süre için çiftlikten ayrılmıştı. Hiç beklemediği bu haber karşısında oldukça şaşırdığı belliydi.

Leonora tepsiyi komodinin üstüne bıraktı. Claire Lossman yatağından kalkarak sabahlığını giydi. Bir çelişki içinde olduğu her halinden belliydi. Aşçısı bir anda gelin adayı durumuna gelmişti. Bu da zaten mesafeli olan ilişkilerine ayrı bir mesafe katmıştı.

-Günaydın, dedi Leonora.

Claire kahvesinden bir yudum aldı.

-Umarım mutluluğumuza sizde ortak olursunuz, dedi genç kadın. Clark'la ben çok mutluyuz! Bu mutluluğumuzu bütün çiftlik üyelerinin paylaşmasını isteriz.

-Claire cevap vermedi.

-Bu evlilik olayı sizin için sürpriz oldu ama...

-Tam tersine, diyerek Claire onun sözünü kesti. Uzun zamandır bunu bekliyordum. Sizi engellemek için de elimden geleni yaptım. Elinizde hükümetten gelen bir mektup var galiba...

-Çalışma iznimin kaldırıldığını haber veriyorlar!

Claire sabahlığının kemerini sıktı.

-Kanunu bilmiyor musunuz? Çalışma izni olmadan bu ülkede kalamazsınız! Ülkeyi terk etmeniz gerekiyor! Leonora şaşkınlıkla bir adım geriledi.

-Buna hakkınız yok! Hiçbir hata yapmadım. Kontratımı iptal edemezsiniz.!

-Kelly Armitage tam tersinin söylüyor ve ben de onun fikrine katılıyorum. Belki sizin ülkenizde küçük çocukları yoldan çıkaranlar için işleyen bir kanun yok ama Tanrı'ya şükür burada bazı ahlak kuralları hala yürürlükte.

-Küçük çocukları yoldan çıkarmak mı?

-Evet. Küçük oğlumla olan ilişkinizden söz ediyorum.

-Tim mi?

-Evet. Kelly beni ikaz etti. Tim'e karşı pek mesafeli davranmadınız.

-Ama yanlış bu.

-Pek çok yerde sizi oğlumla samimi pozda görmüşler. Rodeo yarışının yapıldığı gün Kelly sizi öperken yakalamış.

-Sdece yatağından öpmüştüm. Bu aleyhte bir delil olabilir mi?

-Ayrıca arabada, ılıkantada ve barda da görülmüşsünüz.

-Elbette ! Tim kendini çok yalnız hissediyordu ve...

-Bunun için mi size bir araba satın aldı?

Hawkridge'deki galerinin sahibi Bay Owens, Kelly'nin amcasıdır. Bay Owens'in yalan söylemesi için hiçbir neden yok.

Leonora anlamsız gözlerle Claire baktı.

-Ama... O araba. Onu kendi paramla satın aldım! Tim bana bir dolar bile vermedi!

-Ne kadar ödediniz?

Genç kadın ne kadar ödediğini söyledi.

-Size eksik söylemişler, Gerçek fiyatı sandığımızın iki katı. Aradaki farkı Tim ödemiş.

O halde Tim Leonora'ya belli etmeden bir armağan vermişti!

-Bilmiyordum...

-Tabii, tabii.Buraya geldiğinizden beri Clark'ın etrafında pervane oldunuz. Oğlumun, tuzağınıza asla müsaade etmemeliydim.

Claire yeniden konuşmaya başladığında Leonora damarlarındaki kanın çekildiğini hissetti.

-Eğer bana karşı dava açmak niyetindeyseniz, size garanti verebilirm ki, bütün Teksas gazeteleri sizi yerin dibine batıracaklardır.

-Ama Clark'ın adı da gazetelere geçecek! Öz oğlunuzu bu duruma sokmak ister misiniz?

-Yeterince zaman kaybettik. Bavulunuzu toplayın ve buradan gidin.

Leonora kapıyı kapatarak dışarı çıktı. Yoksa bir kabus mu görüyordu? Böyle bir haksızlığa karşı hiçbir tepki göstermeyecek miydi? Adalet, sonunda kimin haklı olduğuna karar verecek olsa bile, Claşre Lossman'ın yaptıkları kolay kolay belleklerden silinmeyecekti. Hele Clark'ı bu işe karıştırmaya genç kadının gönlü hiç razı olmuyordu. Bu durumda yapabileceği tek şey bir an önce burayı terk etmekti.

Bill kulaklarına inanamadı, ama yine de genç kadının bavulunu indirmesine yardım etti. Leonora apar topar bütün eşyalarını bavula tıkmıştı. Houston'a gidecek araba öğleden sonra Perdida 'da olacaktı. Houston'a varır varmaz Londra'ya giden ilk uçağa binecek ve ülkesine döndüğünde Clark'a bir mektup yazarak her şeyi anlatacaktı.

Bill eşyalarını Chevrolet'in bagajına yerleştiriyordu.

-Yaptığının doğru olduğuna emin misiniz?

Leonora titreyen dudaklarıyla gülümsedi. Bill'in yanağından öptü ve hemen arabaya bindi. Veterinerin göz yaşlarını görmesini istemiyordu.

Perdida yolu ıssız sayılırdı, ama genç kadın yine de dikkatli sürüyordu.

Arabayı süpermarketin önünde bıraktı. Eşyalarını bagajdan çıkardı. Chevrolet ile ilgili kağıtlar Tim'in adına bir zarfta bulunuyordu. Bay Whitekar genç kadının yanına geldi.

-Sizin için ne yapabilirm, küçük hanım?

Leonora çoktan bir senaryo hazırlamıştı.

-Arabamın anahtarlarını size bırakabilir miyim? Onu almak için birisi gelecek.Ben Houston'a gidiyorum. Umarım Houdsun arabası henüz geçmemiştir.

-Daha iki saatiniz var.Oturun. Bende kendi kendime, Jeff diyordum... Jeff benim adım... Bugün hiç gevezelik etmedin.

Bay Whitekar konuşmaya başladı. Politikadan, televizyon programlarından başladı, hava koşullarının kötülüğüne kadar geldi.

## ONYEDİNCİ BÖLÜM

Başını göğe doğru kaldırdı.Tepede bir uçak vardı.

Leonora Jeff'in arkasından dışarı çıktı. Uçak, iniş yapmaya hazırlanıyor gibiydi.Leonora soluğunu tuttu. Bu kırmızı uçağı daha öncede görmüştü.

-Bir bu eksikti, dedi Jeff. Adam uçağı marketin önüne indirecek!

-Clark Taylor bu. Uçakta bir arıza mı var?

-Buna şaşırrım.

Ama uçağın motorunda bir gariplik yoktu. Jeff Whitekar yolu kontrol etti.

-Görünürde araba yok. Clark şanslı sayılır.

Uçak yumuşak bir inişle asfalta indi. Kapı açıldı ve Clark dışarı çıktı.

-Ne biçim oyun bu? Dedi Jeff Whitekar.

-Üzgünüm, ama acelem vardı.

-Acelesi varmış! Beni ne kadar korkuttuğunu bir bilsen!..

Clark onu dinlemiyordu bile. Doğruca Leonora'nın yanına gitti.

-Bavulunu nereye sakladın?

Clark, Leonora'yı süzdükten sonra Jeff'e dönerek:

-Jeff! Diye bağırdı. Chevrolet'i buradan bir kilometre uzağa götür diye bağırdı.

Whitekar homurdanarak kalktı. Clark bavulu uçağın bölmesine yerleştirdikten sonra Leonora'yı içeri davet etti.

-Ama anlamıyor musun?

-Bin, dedim.

-Kelly, Claire'e Tim'le bir ilişkim olduğunu anlatmış.

-Bu seni çok mu şaşırttı?

-Ama... Claire evliliğimizi engellemek için her şeyi yapmaya hazır!.. Bir skandal yaratmak için Kelly'nin yalanlarından faydalanacaktır. Adının kötüye çıkmasını istemiyorum. Görmüyor musun...

-Claire blöf yapıyordu, dedi Clark. Kendi ailesinin adını bir skandala karışmasına asla tahammül edemez.

Genç kadını bileklerinden kavrayan Clark onu uçağa soktu. Uzakta Jeff elinde bir mendil sallıyor, yolun açık olduğunu işaret ediyordu. Clark uçağa gaz verdi.

-Perdida'da olduğumu nereden bildin?

-Sen yola çıkar çıkmaz Bill Houston'dan beni aradı.

-Şimdi ne olacak?

-Mutlu bir yaşam süreceğiz ve bir sürü çocuğumuz olacak! İşte bu!

Uçağın motoru yüzünden seslerini güçlükle duyabiliyorlardı.

-Bilmen gereken bir şey daha var, Clark. Araba için paranın yarısını Tim ödemiş.

-Evet. Bunu yapmasını ona ben söyledim. Tim de kabul etti. Çeki ben imzaladım.

Clark zeki bir gülüşle Leonora'ya baktı.

-Bana teşekkür mü edeceksin yoksa beni boğazlaman mı gerektiğini bilemiyorsun, değil mi?

Leonora derin bir iç çekti.

-Hiç değişmeyeceksin. Sen... Clark! Dikkat...

Clark ona sarıldı.

-Dur! Hemen dur! Sana söyleyecek bir şeyim daha var. Bill hakkında...

Clark uçağın komutasını yediden eline aldı.

-Bill konusunda bende kendimi biraz suçluyorum. Nasıl anlatmalı? Sadece kıskançlık. Evet. Bill'in seninle samimiyet kurmasına dayanamıyordum. Aptalca değil mi?

Leonora'nın ellerini avuçlarına aldı.

-Geçmiş unutamam, sevgilim. Gelecek bizi bekliyor.

Gökyüzünde bulutlar dağılmıştı. Leonora Uzakta Leaping T'nin binasını gördü.

Ama uçak yoluna devam ediyordu.

-Nereye gidiyoruz?

-İstikamet Hawkrigde. Evleneceğiz. Aşağı inerek kaçmak için yeni bir teşebbüste bulunabilirsin.

-Ama üzerime giyecek hiçbir şeyim yok!

-Bence kıyafetin balayının ilk gecesi için çok uygun!

Tören çok içten bir ortamda yapıldı. Leonora beyaz bir yün takım giymişti. Bu takımı nikah günü Otel Bonanza'nın butiklerinden birinde bulmuştu. Bill'le Tim son anda nikaha yetiştiler. Bill takım elbiseyle son derce şıktı. Tim de yaşına uygun bir kıyafet seçmişti.

-Her zaman şampanyayı tercih ederim, diyerek Bill kadehini kaldırdı.

-Ben Leonora'nın evinde ne yemekler pişireceğini merak ediyorum, dedi Tim muzip bir edayla.

Otel Bonanza'daki odaya neşeli bir hava hakimdi. Masanın üstünde nefis yiyecekler vardı.

-Tim, diye söze başladı Clark. Beni iyi dinle. Claire'e hiçbir şey söylemeyeceksin. Leonora ile ben yarın sabah ona gereken haberi vereceğiz. Sonra da Houston'a hareket edeceğiz. Orada halletmem gereken bir, iki ufak iş var.

-Ya balayınız?

Clark karısının elini tuttu.

-Bu konuda bize güvenmelisin.

Bill'le Tim odadan ayrıldılar. Garsonlar da yemek servisini bitirmişlerdi. Leonora yatak odasına doğru yürüdü:

-Üstümü değiştireyim, dedi. Bu elbise fazla şıl...

Kocasını onu kollarına aldı.

-O gece, Leonora'nın butikten aldığı dantel gecelikle, süslü sabahlığı bavuldan çıkarmaya bile gerek kalmadı.

Öğleden sonra saat iki sularında Clark'ın uçağı Leaping T avlusuna indi.Yeni evli çiftin gözlerinde mutluluk dolu pırıltılar vardı.

Claire Lossman gözlerini kaldırdı. Leonora'yı görünce elindeki mektup yere düştü.

-Anne, dedi Clark. Sana karım Leonora Taylor'u takdim edeyim.

Claire ayağa fırladı.

-Ne!

-Otur, diyerek Clark emir verdi. Ortalıkta dolaşan dedikoduları aydınlatmanın zamanı geldi.

Claire dehşet dolu gözlerle Leonora'nın elindeki yüzüğe bakarak kendini koltuğa bıraktı.

-Bu kızın önünde mi konuşacağız?

-O kız artık benim karım. Ondan gizleyeceğim bir şey yok.

-Ama Kelly...

-Artık Kelly konusu kapandı!Senin sahip olduğun toprakları genişletmek için Kelly'i benimle evlendirmeye çalışman aptalca bir plandı. Senin dünyanda duyguya pek yer olmadığı, yaptığın iki başarısız evlilikten belliydi, anne. Ama benim de senin yolundan gideceğimi sanarak yanıldın.

-Yalan söylüyordun!

-Buna inanıyor musun? Oh! Babamı kendine göre seviyordun, ama bir gün babam bana... Hayır. Susmayı tercih ederim.Dilediğin hayatı yaşamakta serbestsin. Kendi mutsuzluğunun acısını Leonora'dan çıkarmana , ondan intikam almana izin vermeyeceğim.

Claire'in yüzü bembeyaz kesildi.

-Bu kadar acımasız olma, dedi.

-Ya sen? Sen karıma karşı acımasız davranmadın mı? Onu Perdida'da hangi ruh hali içinde bulduğumu biliyor musun? Bir daha asla Leonora'yı o denli mutsuz görmek istemiyorum, alıyor musun? Hükümete bir yanlışlık olduğunu söylersin.Houston'dan döndüğümüzde her şeyin halledilmiş olmasını istiyorum.

Claire Lossman yavaşça başını kaldırdı.

-Ailenin şerefi için bir davet vermemiz gerekecek, dedi. Nikahın aile içinde yapıldığını söyleyerek bir bahane gösteririz.Neden olarak da...

-Amerika'da ailemden hiçbir üyenin bulunmadığını söyleriz, diyerek Leonora ortaya bir fikir attı.

-İşte.Harika bir fikir.

Dışarıda güneş ışınları büyük ağacın üstüne yansiyordu. Clark, Leonora'yı kollarına aldı.

-Hiç hoş değil.Saatler var ki öpüşmedik.

-İki saat, kırk yedi dakika, dedi Leonora. Ben saydım.

Genç kadın kocasına sarıldı.

-seni seviyorum.

Hafif bir rüzgar ağacın yapraklarını okşuyordu.Bu ağaç, bir ömür boyu sürecekt mutluluklarını onarla paylaşacaktı.

THE END